

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΛΟΓΙΣΤΗ

Γραφεία : Όδός Αθήνα 7

Ιδρυτική κεφάλαια 1.000.000 Δρ.

ΥΠΟΙ ΣΥΜΒΟΛΩΝ ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Εσπεριόκοπος δι' εν έτος... Δολ. 130

Εσπεριόκοπος... Φρ. 130

Αγγλίας-Αιγύπτου... Δόλ. 1

Αμερικής... Δόλ. 1

Αι Ελληνικοί και τμήνοι κατ' αναλογίαν

Αι συνδρομαί δύν' απευθύνονται ως εξής:

ΕΝΦΥΝΗΣΙΜ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 300

Το τεύχος τιμάται Δρχ. 2.50

Δημοσιεύσεις ο στίχος δραχμ. 5

Δι' Αγγλίας διατίθεται συμφωνία

Το προσηγορμένο τεύχος τιμάται δραχμ. 8

ΠΟΥΔΡΑ ΛΟΡΙΑ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

Ζητείτε την κάτωθι υπογραφήν και το κάτωθι σήμα.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ταίδια αφαιρέσεις περιών τριχών προσώπου και σώματος δι' άνετην παρ' ειδικού Ραδιολόγου του Ίνστιτούτου Βιέννης.

Ίατρικόν Δ. Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατ. Καίηγος, (Τέλος 6), Τηλ. 30-74.

ΠΡΟΙΚΕΣ

Ρεκέρ τέχνης

Οικονομία χρήματος

Ιδανικόν κόψιμον

Κέντημα άριστον

Εδυσινείδης εκτέλεις

Σ. Ν. ΓΟΥΡΓΟΥΡΑΚΗΣ

22-ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ-22

[Άνω Πατωμα]

Αναλαμβάνει αι ή εκτέλεις και αποστολή παραγγελιών δια τας Έπαρχιας και τὸ Έξωτερικόν.

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

Θέλτε οικονομίαν ένδυσμάτων; Θέλτε να αποφύγετε τη ένόχλησιν τῶν ιδρώτων από τας Μισοκαλίας και Χείρας; Μεταχειρισθήτε το Αιθεριό κανικιν Ατ- Ιδρωτικόν.

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

Σαματά τὸν ιδρώτα έφ' όσον το μεταχειρίζεσθε.

Πωλείται ει όλα α Φαρμακεία, Μικροπωλεία και Καταστήματα.

Αποκλειστική χονδρική πώλησις δι' όλην την Ελλάδα :

Τὸ Κατάστημα Αρωμάτων

Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

Όδός Κανάρη 10. - ΑΘΗΝΑΙ

Τηλεφ. 21-68.

Α. Ε. ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ			
ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΚΕΡΔΩΝ			
ΤΩΝ 6 ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ			
ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ	ΚΛΗΡΟΥΜΕΝΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ	ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΛΑΧΝΟΙ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ	ΓΕΝΙΚΑ ΚΕΡΑΗ ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ
1	1.300	1.000.000	2.800.000
2	1.300	1.000.000	2.800.000
3	1.300	1.100.000	3.100.000
4	1.300	1.400.000	4.300.000
5	1.300	1.500.000	4.800.000
6	23.500	3.000.000	15.000.000
Σύνολον	30.000	9.000.000	33.000.000

Είνε τὸ ασφαλέςτερον καὶ πλεονεκτικώτερον ΛΑΧΕΙΟΝ διὰ τὸ Κοινόν από όλα τὰ ἄλλα λαχεύα.

Εἰς τὴν εὐτυχαστέραν περιπτώσιν εἰς μόνον ἀκέραιος ἀριθμὸς δύνανται νὰ κερδίσῃ 9.000.000, δεδομένου ὅτι οἱ κληρούμενοι ἀριθμοὶ δὲν ἀκροοῦνται.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΜΠΟΡΙΟΥ - ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ - ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον 10.000.000

Αποθεματικὸν 1.400.000

25 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Τὸ πυκνότερον δίκτυον ἀντητῶν ἐν Ἑλλάδι

Ἐκτελεῖ πᾶσαν Τραπεζικὴν ἐργασίαν ὑπό λίσαν συμφέροντας ὁρους.

Δέχεται καταθέσεις ὅπως προθεσμίας, καὶ με προειδοποίησιν με ἐπιτόκια ἀνάλογα τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐπικρατούντων εἰς τὰς σημερινὰς τοποθετήσεις ἐπιτοκίων.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

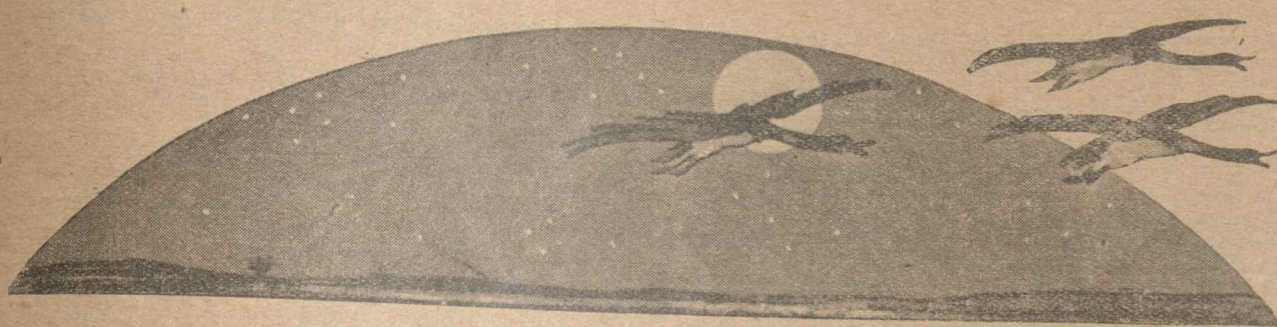
Παρελήφθη ἐκ Σιγῆς νέα πλουσιωτάτη συλλογή χρωμάτων τῶν τριχῶν καὶ παγκοσμίῳ φήμῃ Πλακιδία Σαπώνων βαφῆς RIT τῶν βαφῶν με ἔκτακτον ἐπιτυχίαν καὶ λόσο ΧΩΡΙΣ ΒΡΑΣΙΜΟ μὲ πᾶσαν βαμβυκαρά, λινά, μάλλινα καὶ μικτὰ ὑφάσματα ἐνθ' ὧν βαφῶν τις ποτε οὐτε το δοχία, οὐτε βλάπεται ἀπολύτως τὸ πιο λεπτότερον ἢ παλαιόν μένον ὑφάσμα. Βαφὴ ἡγυγιμένη ἀνεξίτηλος. Μ 1-2 σαπυνοὶ καὶ βαφῆς λινὰ ἐπιτυχῶς καὶ ἐντός ὀλίγων λεπτῶν χωρίς βράσιν, χωρίς σαπύρας καὶ μόχθον, δόκλονον φρέσκα μεταξωτά, κρετ ντε σιν κ.λ.λ. λόγος διὰ τρισευότερον ἢ συνδύονον ὑφάσμα.

Ἐσ-ύτως παρελήφθη καὶ τὸ θαυματουργόν λευκόν RIT τὸ ἐκτελεῖ βάφει τὰ χρωματιστὰ φορέματα καὶ τὰ κάρνα λευκά καὶ ἡμιερῶς κνέει δταν λευκανθ τὸ φόρεμά της διὰ τοῦ RIT τὸ βαφθ αὐτὸ με διπλοῦ χρώμα ἐκ τῆς πλουσιωτάτης συλλογῆς τῶν χρωμάτων μας.

Δὲν πρέπει να μείνῃ Κυρία ἡ Δοσποινίς χωρίς νὰ μεταχειρίζεται διὰ RIT τὰ ὅποια ὡς ἐκ τῶν πολλῶν ἀπονεκτημάτων καὶ κατέστησαν ἀπὸ τὸν κόμον τῶν Κυριῶν καὶ Δοσποινίδων καὶ έγιναν ἀπαράτηρα εἰς αὐτὴν οἰογένηται.

Πωλοῦνται λιανικῶς ὑπὸ τοῦ ἀποκλειστικοῦ δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα προσώκτου Γεωργ. Ἀντίπας. Πανεπιστημίου 32. Ἐναντ' Ἀρσενίου

ΜΙΑ ΘΑΛΙΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Ι. ΡΟΣ ΝΥ, τοῦ Νεωτέρου

ΕΒΓΑΖΑ τὸ παλτό μου γιὰ νὰ τὸ παραδώσω στὴν ταξιδιεύουσα τοῦ θεάτρου, ὅταν εἶδα νὰ προβάλλῃ, ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ἡγεμόν γλύπτης Σ. Σενεσσάλ καὶ μιὰ πού ἤθελα νὰ μάθω νέα του, περιμένα νὰ ἀταλλαχθῇ κ' ἐκείνος ἀπὸ τὸ δικό του παλτό, γιὰ νὰ τὸν πλησιάσω.

Ἀγαπῶ τὸν Σενεσσάλ με μιὰ φιλία γιομάτη σεβασμῶ, ἀπὸ θαυμασμὸ γιὰ τὸ ταλέντο του καὶ ἐκτίμησι στὸ χαρακτήρα του. Εἶρα τὴν ταυροφῶ καλοσύνη καὶ τὴν ἀγὰν ἰδανικὰ αἰσθήματα κρύβοντα κατὰ ἀπὸ τὸ ψυχρὸ παρουσιαστικὸ τοῦ γηραιοῦ καλλιτέχνη αὐτοῦ. Εἶχα μάθει ὅλες του τίς μουσικὲς ἐλευθεροῦντες ἐπίσης διὰ παρεκχώρησε τὸ ἐπίδομα, πού ἔπερνε ὡς μέλος τοῦ Ίνστιτούτου, σὲ μιὰ φτωχὴ Ἑβραία με μεγάλη οἰκονομία καὶ ἡ ὁποία πρὸ 20 ἐτῶν, τότε πού εἶχε ἐνα ἀπὸ τὰ πρὶο πλαστικὰ σώματα τοῦ Παρισίου, ἐπόδαρε γιὰ τὸ ἀγαμὶά του, τὴν Ἑκάβη, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὁποίου χρονολογεῖται ἡ φήμη του.

Ἐπειτα ἤθελα νὰ τὸν δῶ, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ παράστασις, καὶ νὰ μιλήσω μαζί του γιὰ τὸν φίλο του Ὁκτάβιο Φιρμέ, τὸν περιφρόνητο ἐκεῖνο ποιητῇ, πού εἶχε πεθάνει πρὸ δικοετίας σὲ πλήρη ἀφάνεια, καὶ τὸν ὁποῖον ἡ φήμη εἶχε τόσο ὑπόληψιν ἀπὸ τότε. Τὴν βραδεῖα ἐκίνη στὸ Ὁδεῖον, παίζοντα ἐνα ἀπὸ τὰ καλλιτέρα του ἔργα : «Ὁ Περιπλανώμενος Ἰππότης», καὶ ὅλος ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος τοῦ Παρισίου εἶχε πλημμυρίσει τὸ θέατρο.

— Ἐχετε πάντα τὸ 63 ; με ρώτησε μόλις με εἶδε, δίδοντας τὸ χέρι του.

— Καὶ σεις πάντα τὸ 65 ;

— Θαυμάσια !. Θὰ μιλήσω με λιγάκι κατὰ τὰ διαλείμματα... Ἀλλὰ περιμένετε, σὰς, παρακαλῶ, νὰ βγάλω τὸ παλτό μου...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ γυναικεία φωνὴ ἀκινύστηκε κοντά μας :

— Δὲς τε μου τὸ παλτό σας, κύριε Σενεσσάλ, τοῦ ἔλεγε ἡ ταξιδεύουσα.

Λίτερο κόσμος. Τοὺς ἀφθονοὺς, τοὺς γλυκεῖς καὶ λεπτοὺς στίχους τῶν, πού μόνον με τοὺς στίχους τῆς «Λεζάντ ντε Σιέκλ» τοῦ Οὐγκὼ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τοὺς παραβάλλῃ, ὑπεδέχθησαν, ἀπὸ τίς πρώτες σκηνές, ἀτέλειωτες ἐπευφημίες ἐνθουσιασμοῦ. Ἀπὸ τὸ τέλος τῆς πρώτης πράξεως, ἡ ἐπιτυχία πήρε τὸ χαρακτηριστὴν θορύβου.

— Ἐμπρός, καλοὶ μου φίλοι ! Χτυπάτε, σπάστε τὰ χέρια ! Ἐφρονόσας ὁ Σενεσσάλ, ἐνθ' κατέβαινε ἀργά-ἀργά ἡ αὐλαία... Καὶ δὲ μὴς ἀφήσατε τὸν Φιρμέ νὰ πεθίνῃ τῇ; πεινάει!... Τότε πού ζούσε, δὲν βρέθηκε οὐτε ἐνα θέατρο γιὰ νὰ παίξῃ τὸ ἔργο του !... Χαιροκροτεῖτε, λατρεῖς μου ! Εἶνε περὶ πεθαμένος καὶ δὲν θὰ ξανακάνῃ ἄλλο ἐνα τέτοιο ἔργο !...

— Ἦσαν λοιπὸν πολὺ δυστυχῆ; ὁ Φιρμέ; ρώτησα τὸ γηραιὸ καλλιτέχνη στὸ πρῶτο διάλειμμα, γιὰ νὰ τοῦ ἐπενθύμισω τὴν ὑπόσχεσι, πού μοῦχε δόσει.

— Ὅταν πρωτογνώρισα τὸν Φιρμέ, —εἴμαστε τότε καὶ οἱ δύο 25 χρονῶν—εἶχε ἀφήσει τὰ νομικὰ πού σπούδαζε γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ στὴ λογοτεχνία. Μετὰ τὸ σπῆμα του βρισκότανε σὲ διάσπαι καὶ εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ μιὰ οἰκονομικὴ στενοχωρία πολὺ μεγάλη. Ἀλλὰ στὴν ἡλικία αὐτὴ διασκεδάει κανεὶς με ὅλα καὶ με τῇ φτωχία ἀκόμα. Ἐκτός τούτου ἤξεραν πὺς ὁ Φιρμέ εἶχε γονεῖς πλουσίους καὶ δὲν ἐδίσταζαν οἱ φίλοι του νὰ τὸν δανείζον «ἀπονο-ἀπονο». Ὁ Ὁκτάβιος Φιρμέ, ἦταν τότε ἐνα ὁμορφὸ μεγαλόσωμὸ παλληκάρει καὶ εἶχε μεγάλες ἐπιτυχίες στίς κριζέτες τοῦ Καρτιέ Λατέν. Ἐστὶ γνώρισε καὶ τὴν Κλεμάνς...

— Πὺς ; φώναξε, διακόποντας τὸν Σενεσσάλ... Ἡ Κλεμάνς, αὐτὴ ἡ γοηυὶα πού...

— Ναι, ναι, ἐξηκολούθησε ὁ καλλιτέχνης... καὶ, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἡ φτωχὴ Κλεμάνς, ἐκίνη τὴν ἐποχὴ, δὲν ἦταν καὶ περιουτῆς γυναίκα. Μετὰ τὰ εἰκοσι τῆς ὅμως χρόνια τὸ σῶμα της εἶχε τὴν περὶ καλλιτεχνικῆς γραμμῆς καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πλούσια κασταὰ μαλλιά της, τὰ δόλιμαυρά της μάτια, ῥιχνάνα τὸν γλυκὸ βλέμμα. Ἡ περίσσια της χάρις τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σάν ὁμορφὴ ἡγυλίδαι... Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁραφῇ, πεταμένη στὸ λιθίστρατο τοῦ Παρισίου με ὀρέξεις πολλὰς καὶ με ἐνα ἐπάγγελμα, ἀπὸ τὰ γυναικεία ἐκείνα, πού δὲν εἶνε... Τέλος τι νὰ σὰς πῶ, ὁ Ὁκτάβιος εἶχε σχετισθῇ μαζί της στὸ Πράδο, ἀλλὰ χάρισαν, ἔπειτα τὰ ξαναφτιασαν κ' ἔπειτα πάλι χάρισαν, ὅταν, μιὰ βραδεῖα πού μπαίναμε μετὰ τὸν Ὁκτάβιο στὸ συνηθεισὸν μας καφαναῖο, βοήθαμε τὴν Κλεμάνς καθύπερθε ἐνα τραπέζι στὴ γωνία πού εἶπε ἐνα ἐστὸ πιτό καὶ ἔτρεμε ἀπὸ τὸν πυρετό. Ὁ Ὁκτάβιος τὴν λυγρῆθηκε, τὴν ἔβλεπε σὲ ἐνα ἀμάξι καὶ τὴν ἀπῆγε σπίτι του. Τὴν περιποιήθηκε σάν ἀδελφὴ τοῦ εἵους καὶ ὅταν ἐθεοαπώθη δὲν τὴν εἶδωκε πᾶν... Ἀπὸ τότε 20 χρόνια ἔζησε μαζί της.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Στὸ σμαγμένο προεκκλήσι τῆς ἀνοῖξης τὸ θεοὶ κοντοῦ εἰκόνας ἔχει ζωγραφιστοὶ μετὰ ἄγριοῦλῶντα τ' Ἀπολλῶ.

Ὁ ἥλιος γρόνθοντας στὴ δύση, μαρτυρῶν σὸν ἱερὸν τὴν πόλιν, μπαίνει δεῖλτὰ τὰ προσκυνητῶν κ' ἀνὰ φῶς ὑπερδύμῳ καντῆλε.

Σκορπάει γλυκεῖα μουσικοβολία δάφνῃ σὸν τοῖχο, ῥιζομένη — θορύβια πού καλεῖ ἡ Πλάτῃ.

Καὶ μιὰ χελιδνοπολιὰ πηλὴ σὸν Νόσθη καὶ σὸν πᾶλλει τὸ Ἀδῆν Ὑπιάτοις.

Γ. Δροσίνης

ἄμπαλο. Ὅλες δὲ τίς βραδεῖς, ὡς τίς δύο-τρεῖς τὸ πρωῒ, ἐργάζετο σὴν ἀντιγραφῇ !. Στὴν ἀντιγραφὴ κείνη, πού τὴν πληρώναν με τὸ χιλιόγραμμο, σὴν φορτικὴ κείνη, ἀντιγραφῇ, πού τὴν ζάνη κανεὶς μηχανικὰ καὶ γρήγορα ἐπάνω στὸ στερεωμένο με φτωχὸ μπουκάμ τρεπῆς ! Ὅλα πέθανε ἀπ' τὴ ζωὴ

αυτή ο ποιητής αν ήταν μόνος. 'Αλλά είχε κοντά του αυτή την κόρη του λαού, η οποία θυμήθηκε το επάγγελμά της, για να κερδίσει τουλάχιστον τα λαχανικά για το βραστό, τη ζωήρη και γλυκεία αυτή ύπαρξη, που ήτανε θαρρολέα, σαν χωρική στο θέρισμα και μινών και νόστιμη, σαν άμοιζόνα του 'Ιντ-Πόρκ! Είχε κοντά του τη γυναίκα αυτή, την τόσο ηρωική, που έπι δέκα χρόνια ποτέ της δεν πρόφερε την περιφωρημένη φράση «δεν έχω πειρά μιά ρόμπα να φορέσω!»... Την εθνεγνικιά αυτή φίλη, η οποία κάθε λίγο, όταν ήτανε σκυμμένος πάνω στην εκνευριστική του εργασία, πήγαινε να του χαϊδέψει λίγο τα κατεβασμένα του μαλλιά και να του δώσει το δροσιστικό της φιλή. Και αν δεν τούμενε, παρά λίγους καιρούς για ύπνο, κοιμότανε τουλάχιστο πάνω σε μιά καρδιά, για την οποία ήτανε βέβαιος...

— Γιατί δεν την νυμφεύθηκε ύστερα από τόσων ετών ζωή κοινή;

— 'Εδώ είχε όλη η ιστορία... 'Ο 'Οκτάβιος ήγαπάτο, ελατρεμένο, αλλά δεν αγαπούσε. 'Ενα όρατο πρωί «ορά» ο πατέρας του πεθαίνει ξαφνικά και του αφήνει 200.000 φράγκων κληρονομιά... 'Α! δεν στάθηκε άχαριςτος! 'Η Κλεμάνς φόρεσε διαμαντένια κομμάτια σε αυτά της και όμορφες ρόμπες στο καλλίγραμμο κορμί της. 'Ο 'Οκτάβιος ήθελε να ζήσει λιγάκι, να δη κόσμο... και ήτανε φτυσικό. Τα πρώτα του ποιήματα τα «'Ηρωικά», που είχαν τόσο ανοήτως και κτηνωδώς άσπρηνη τότε, εκείνοι που σήμερα τα χειροκροτούν, είχαν έκπληξη από τους πραγματικούς ποιητές, οι οποίοι τον καλούσαν στα σπίτια των, τον παρέσυραν σε όρισμένα κέντρα εύκολα και, σαν νόστιμος νέος που ήτανε, αν και λίγο κουρασμένος, άρσε στις γυναίκες, εις τις οποίες είχε και μεγάλες επιτυχίες. 'Α! την φτωχή Κλεμάνς, είχε αλήθεια την απάτησε, αίσχρα. Μά θα μου πείτε... δεν υπέφερε απ' τη διαγωγή του αυτή; Τούλάχιστον δεν άφηνε να φανεί ποτέ τίποτα. 'Αλλος τε ο καθρέφτης της, θα της τότε πως είχε μαλακή πεία μέσα στα χρόνια της φτώχειας και έπειτα, όσο περνούσαν τα χρόνια, η τρυφερότης της για τον 'Οκτάβιο είχε πάρει, την επείκεινα εκείνη, την σχεδόν μητρική, που συγχωρεί τις αδυναμίες του αγαπημένου προσώπου.

***

— 'Ο καιρός περνούσε και ο Φιρμίζ, που δεν είχε παρό μικρές τριχες άσπρες στα μαλλιά του, παρ' όλα τα 40 χρόνια, εξακολουθούσε να διασκεδάζει και να παρηγορείται για τις λογοτεχνικές του άπαγορευτικές. 'Ενα καλοκαιρινό όμως βράδυ, που είμαστε μαζεμένοι μερικοί φίλοι στο σπίτι του Φιρμίζ, ξαφνα ο 'Οκτάβιος λποθύμησε πάνω στον καναπέ του. Συνήλθε πολύ γρήγορα, αλλά έκανε τη φτωχή Κλεμάνς να ανησυχήσει πολύ. Κάποιος δέ γιατρός φίλος μας, που τον εξήτασε, διέγινωσε σοβαρότατο καρδιακό νόσημα. 'Η άρρώστεια του στην αρχή δεν προώθησε πολύ. 'Ο Φιρμίζ, συγκινημένος βαθειά από την αφοσίωσή και τις περιποιήσεις της Κλεμάνς, μιά μέρα που έτρωγα μαζί τους στο σπίτι μου πει:

— Ξέρεις τι άπορασίσαμε, η Κλεμάνς κι εγώ; ... Ζούμε μαζί 20 χρόνια και δεν είμαστε στεφανωμένοι, πράγμα πολύ άνοητο... Γι' αυτό, μιά από τις μέρες αυτές, θάρη να μάς πάρης, μαζί με τρεις φίλους, θα πάμε να κάνουμε ένα γύρο στο Δημαρχείο και στην εκκλησία και θα γυρίσουμε να φάμε σπίτι...

— Μπαρά, είπα, κυττάζοντας την Κλεμάνς, της οποίας τα μάτια γυμνάζονταν.

— Πόσο είχε καλός ο 'Οκτάβιος μου, είχε με μιά βαθειά συγκίνηση... Δεν θέλω να γίνω η τελετή, παρ' όταν γίνω τελείως καλά... 'Α! έτσι είχε!... 'Εχω την αίσια ο σύζυγός μου να ναι όμορφος, όταν θα με πάει στον παπά!

— 'Αλλοίμονον! 'Υστερα από 15 μέρες ο 'Οκτάβιος ήτανε στο κρεβάτι για να μη ξανασηκωθεί πιά! Μιά κόπωση υπερβολική, που τούρθε από το τελευταίο του βιβλίο, τον αποτελειώσε. 'Ολοι οι φίλοι του ελπιούσαν προκαταβολικώς για το βεβαίό του θάνατο, αλλά εγώ, συμμεριζόμενος τη λύπη του, σκεπτόμουνά επίσης και την σύντροφό της του της ζωής, την καλή Κλεμάνς. 'Η επιπολαιότητα του Φιρμίζ δεν θα τον άφηνε να σκεφθεί για διαθήκη. 'Απεράσισα λοιπόν να μιλήσω γι' αυτό το ζήτημα, στη φτωχή γυναίκα, αλλά άκουνη, από τις πρώτες μου λέξεις, έπεσε με λυγμούς στην άγκαλιά μου.

— Ποτέ, ξεφώνησε, ποτέ, με έννοεστε, Σενεσάλ; Ποτέ δεν θα μπορέσω νάχω το θάρρος αυτό!... Νά του θυμήσω την υπόσχεσή του; ... 'Αλλά θάτανε σαν να τούδινα να καταλάβη πως είχε χαμένους πει... Όχι! Ίδαν έχει από τον κίνδυνο που τον απειλεί, φίλε μου, νομίζω πως θάνε στο πόδι την άνοιξη, πλάθει ένα σωρό όνειρα με την φαντασία του... Και ο γιατρός μου άκουσε την έλπίδα πως έτσι θα είχε ως το τέλος και πως θα είχε ένα θάνατο πολύ γλυκό... 'Αν του μιλήσω για το γάμο αυτό, θα έπισπασω το θάνατό του, θα τον σκοτώσω!... Ποτέ, σάς είπα, ποτέ!... ο! γνωρίζω τι με περιμένει!... Οι κληρονόμοι θα με διώξουν, θα βρεθώ στη φτώχεια και στην κακομοιριά... 'Ε, όταν τον χάσω, δεν θάχω πειά ανάγκη από τίποτα!... 'Ε, όταν τον έχω, δεν είναι λογικό; ... Μά ήτανε εκείνος λογικός, ήτανε φρόνιμος, όταν, φτωχός ακόμα σπουδαστής, με έφερε πού πεθάναι, στην κάρμαρά του, στο ξενοδοχείο, έμένα, μιά γυναίκα του δρόμου,

και με περιποιήθηκε σαν μιά Παναγία; ... Μπορώ να το κληρονομήσω, Σενεσάλ!... Ποτέ δεν του προέβλεπα λύπη, ούδε την παραμικρή έγνοια!... Και αφού είχε καταδικασμένος, εκείνο που ζήτη, με την προσευχή μου απ' το Θεό, είχε να πεθάνη στην άγκαλιά της γηραιάς του φίλης, χωρίς να το καταλάβη, βλέποντάς με να χαμογελά!

***

Και πέθανε έτσι, νέος μου, πρόσθεσε ο γηραιός γλύπτης, με άλωμένο το χέρι του στο μπράτσο μου, που έτρεμε από συγκίνηση... Καθ' όλο το διάστημα της άρρώστιας του, ποτέ δεν μ' άφηκε η Κλεμάνς μονάχο μαζί του... 'Ηταν πάντα εκεί να τον κρατάει με τα μάτια του, να μη πω τίποτα. Και πλήρωσε με μιά παρουσία τη λυπητερή χαρά να γλυκάνη την αγωνία εκείνου που αγαπούσε και που ηττοκόνησε άπαντώντας την με άλλες από την έσπλημένη του θανάτου του, οι πρόδρυχοι συγγενείς του, οι εκπαρξίται, οι κληρονόμοι... 'Ο! οι χωρικοί! φώναζε ο Σενεσάλ! εις το μέλλον δεν θα τους κατατοκούμε!—αυτός είχε θάνατος ευγενής!—αυτός—αλλά θα βρούμε, ναι, θα έφύρω εγώ, για να τους σκοτώσω, μιά μηχανή που να τους κόβη τα πόδια από πίσω... 'Ε, λοιπόν, οι χωρικοί αυτοί, οι κληρονόμοι του Φιρμίζ της πρέστην χωρίς οίκτο, τα πήραν όλα και άσρσαν την Κλεμάνς μαζί με τις βρώμες του σπιτιού που άδειάζαν... Την νοιάσθηκαν, είχε αλήθεια, ο Βορντιέ, ο δραματικός συγγραφέας της ηρώς αυτή την διαίτη που έχει τώρα, δεν είχε άρετο για να ζή... εύτυχος, επέτρεψε... επέτρεψε ζει.

— Και να σκέπτεται κανείς, επανέλαβε χτυπώντας το μέτωπό του πως, αν η φτωχή γυναίκα αυτή δεν είχε στην καρδιά της τόση λεπτότητα, θα την λέγαμε σήμερα κυρία Φιρμίζ, θα κάθονταν εκεί στα πρώτα καθίσματα και τα φράκα θαόρονταν να την κομπιμεντάρουν, ενώ τώρα είχε στο διάδρομο και ταξιδεύει τα παλιά και τα μπαστούνια. 'Απόψε τουλάχιστο είχε ευτυχία, άνοιξε πού χειροκροτούν το όνομα του 'Οκταβίου της και της όμορφης στίχους, που δεν τους έννοει, αλλά πού τους θαυμάζει χωρίς να τους έννοει. Και αυτό είχε ίσως το μεγαλύτερο πράγμα στον κόσμο αυτό λέγεται Πίστις... 'Ε, λοιπόν, θέλω σήμερα η ευτυχία της νάνε πλήρης... Κάθε Κυριακή δίνει στο σπίτι μου και δίνω έντολη να σερβίρουν το φαγητό στις 6 για να προλαμάνη ναόρτη στην ώρα της, στο θέατρο... αλλά άποψε θα την πάρω να φάει έξω, όπως έκανε ο 'Οκτάβιος σε κάθε «πρώτη» άρτου του, και θα μιλήσω με κείνον ως τις δύο το πρωί. 'Αλλά, ως πάγωμε γιατί θάρηση η δεύτερη πράξις.

***

Το ίδιο βράδυ βρέθηκα στο καφενείο «Βολταίρος» κοντά σε μιά παρτέ από τσρούς μαθητές του σχολείου των «Καλών Τεχνών» και διασκεδάσα πολύ από την κατάπληξή τους, όταν είδαν να μπαίνει και να διευθύνεται προς την σκάλα πούνε τα ιδιωτικά δωμάτια, ο ένδοξος τιν καθηγητής Σενεσάλ, μέλος του 'Ινστιτούτου και έθνομαιτικός της λεγεώνας της τιμής, κρατώντας στο μπράτσο του μιά γριούλα με σουφίτσα, που την άναγνώριαν πως ήταν η μωμά του, και μιλήσαμε πού σαστά—πλευρά κήπου.

✱

Η ΣΠΟΡΑ

Έρμα τι δάση από φωλιές, πέρα ξερά τ' άμπέλια' κι αν τ' άπλερο τραγούδι τους σκορπούν φτωχά καρδέλια

Γύρω στον κάματο οκνότες πού σπέρνει ο ζενυολάτης, η καλιακούδα στο βραχνό τού πνίγει ρεασμά της.

† Κ. Χατζόπουλος

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΥΛΑ

Είπε όρατο το προσώπο σου, άγκαλιά μελαγχροιά, μήτε χάνει, βεβαίωσον, ένα θέλητρο γι' αυτό.

Είπαι κρινός, άλλ' ή φθού, πλάθοντάς σε, ό λυγρή, τη διαγράδα σ' όζει κλεισίσει μέσ' στην δημογή νυχτή.

† Γεωρ. Μαρκεβός

Στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ», προσεχέστατα

Πώς δηλητηριάζεται η ανθρωπότητα. 'Η κοκκίνη, η μορφίνη, το όπιο! 'Η ιστορία των δηλητηρίων. 'Η χρήση των. Τι γίνεται στην Εύρωπη και στας 'Αθήνας κ.τ.λ. κ.τ.λ. Κάτι που θα σάς καταπλήξη, θα σάς συναρπάσει.

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΠΟΣ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΕΣ, ΕΛΚΥΣΤΙΚΕΣ, ΦΥΣΙΚΕΣ, ΚΑΛΙΣΘΕΤΕΣ

(Γνώμες της κ. Μαργκό, ενός των θαλκτικωτέρων μακενών του Λονδίνου)

Ποιό φόρεμα κάνει μιά γυναίκα ν' άρέση;

— 'Ασφαλώς εκείνο το φόρεμα που άρέσει σ' αυτή την ίδια. 'Η γνώμη, η οποία, δυστυχώς επικρατεί, ότι μιά γυναίκα ντύνεται για ν' άρέση στους άνδρας, ή για να προσέξει εντύπωσιν στις άλλες γυναίκες, είναι εσφαλμένη. 'Εγώ τουλάχιστον αυτό νομίζω. 'Η γυναίκα, γνωρίζουν άπλως ότι οι άνδρες μένουν τελείως ικανοποιημένοι όταν τους δίδουν την εντύπωσιν ότι ντύνονται καλά. Πέραν αυτού δεν νοιώθει τίποτα ο άνδρας, γιατί δεν έχει ιδέα από τις λεπτιμέρειες του ντυσιματος των γυναικών.

— 'Ενας άνδρας λαμβάνει υπό σημείωσιν μόνον την γενική εντύπωσιν που προσέουν τα γυναικεία φορέματα. 'Η λεπτομέρεια του είναι άγνωστος. Πόσοι άνδρες π. χ. γνωρίζουν ότι ένα μεγάλο καπέλο δεν πηγαίνει με γούνες; ...

Ποιός είναι ή πρώτη παρατήρησης που κάνει ένας άνδρας όταν κυττάζει μίαν γυναίκα;

— 'Αφού προηγουμένως λάβω την άδεια από το άσχημον φύλον, σάς λέγω ότι ένας άνδρας κυττάζει πάντα πρώτον το γυναικείο πρόσωπο και κατόντι άμέσως τα πόδια. 'Εάν αυτό άληθεύει—και δεν έχω λίγους ν' άμφιβάλλω—τότε τα παπούτσια και ή κάλτσες της γυναικας είναι σπουδαιοτέρας σημασίας.

— 'Ετι πλέον, υποθέτω ότι, αν ο άνδρας, την στιγμή κατὰ την όποιαν κυττάζει το γυναικείο πρόσωπο, σταματήσει το βλέμα του στο καπέλο μιάς κυρίας, τότε το ενδιαφέρον του για τα πόδια της μειοται. Σ' αυτά τα δύο άκρα χρειάζεται ιδιαίτερα προσοχή.

Ποιός είναι των δύο πάλις ποιό σπουδαίο ρόλο; 'Η γυναίκα ή τα φορέματά;

— Για τις γυναίκες παίζουν σπουδαίο ρόλο τα φορέματα. Αυτά κυττάζει πρώτα-πρώτα ή μιά στην άλλη. Για τους άνδρας άλλάζει το πράγμα. Στην αρχή μπορούν να τους έλκυσουν τα φορέματα, αλλά ή εντύπωσιν αυτή δεν διατηρείται και πολύ. Μιά άχρημη και καλοντυμένη γυναίκα π. χ. δεν μπορεί να προκαλή διακωές το ενδιαφέρον του κόσμου. Μπορεί να κάνει ένα καλο έφε στην αρχή, αλλά όταν δεν έχει τίποτα άλλο να προσφέρει, δεν πρέπει να υπολογίζει στα φορέματά της για πολύ καιρό.

— Οι άνδρες δεν παντρεύονται φορέματα, αλλά γυναίκες, λέγει ή Miss José Collins.

— 'Υπολογίζουν δηλαδή τη γυναίκα που είναι κρυμμένη μέσα στα ρούχα που φορεί...

Ποιό σφάλμα έχουν τα κοστούμια των άνδρων;

— ... 'Ενα και μόνον: Τό ότι φοριούνται επί πολύ χρόνιο διάστημα: Αυτό θεωρείται, βέβαια, ως σφάλμα, από τις γυναίκες. Οι άνδρες δεν πολυπροσέχουν σ' αυτό. 'Αν όμως ήσαν πιο προσεκτικοί να κάνουν πειό συχνά τα νέα τους κοστούμια, δεν θα έγκριναν για τα πολλά φορέματα που φτιάχνουν ή γυναίκες...

— 'Αυτό τον λόγο, ή γυναίκες ή οποίες θέλουν να έχουν τακτικά καινούρια φορέματα, πρέπει να υποκινούν τους άνδρας των, να πηγαίνουν στο ράφτη τους τόσες φορές, όσες φορές περίλου πηγαίνουν κι αυτές στη modista τους...

— Πρέπει τέλος να γνωρίζεται ότι όσον ο άνδρας κάνει περισσότερα κοστούμια, τόσο διάκειται συμπαθώς στην αφρονίαν των φορεμάτων της γυναικας του.

Η γυναικίς ζηλεύουνε τα φορέματα των άλλων γυναικών;

— Αυτό δεν συμβαίνει φυσικά μ' όλες τις γυναίκες. Πάντως όμως υπάρχουν και ή ζηλιάρες και είναι όχι και λίγες. Μερικές από αυτές μάλλον εζηλεύουν τόσο πολύ, όστε νομίζουν ότι είναι άπολύτως δυστυχισμένες, αν δεν μπορούσαν ν' άποκτήσουν παρόμοιο φόρεμα μ' εκείνο της αντιπάλου των.

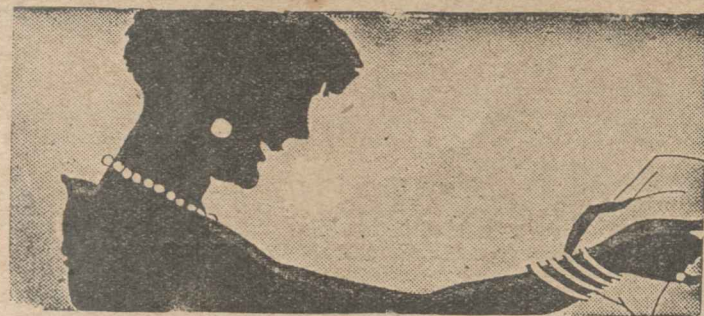
— Πρέπει να πούμε όμως πως ή γυναίκα που ζηλεύει γι' αυτό το λόγο δεν είναι έξυπνη. 'Η έξυπνη γυναίκα δεν πρέπει να ζητάει ν' αντιγράφη τα φορέματα των άλλων. Πρέπει να προσπαθή μάλλον να φτιάξη ένα στυλ δικό της. 'Αν και ή περισσότερες γυναίκες άρέσκονται στα πολυάπανα φορέματα εν τούτοις ή αλήθεια είναι, ότι το καλύτερο φόρεμα είναι συχνά το άπλο και φθινό.

— Πολλές γυναίκες π. χ. προσεχόμενες από τας τάξεις των νεοπλουτών ντύνονται άσχημα, ενώ καθέννας γνωρίζει ότι πολλά κορίτσια με λίγα χρήματα κατορθώνουν να ντύνονται θαυμάσια...

Τι άγνεσέν ή γυναικίς σχετικώς με το ντύσιμό της;

— Άγνοούν τον τρόπον με τον όποιον πρέπει να φορούν τας άμφιεσες των. Καθώς επίσης πέφτουν έξω και στην έκλογή των χρωματισμών. Γι' αυτό συχνάως διλέγουν χρώματα που δεν τους ταιριάζουν καθόλου.

— 'Η περισσότερες γυναίκες δεν συνδυάζουν το ντύσιμό τους με την ιδιοσυγκρασία τους και το αποτέλεσμα είναι ότι αντί να έλθω-

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τό χρυσάνθεμο

Μιά ήσυχιά, μιά γαλήνη άπλώθηκε στο πάρο! Καμιά μιλιά! 'Ερημία... 'Η νύχτα φτάνει! 'Η νύχτα έρχεται!... Μόνο εσύ... εσύ, καυμένο χρυσάνθεμο, αναστενάζεις! Γιατί; Γιατί πονείς; Μά κανείς δεν άπαντά...

Τό χρυσάνθεμο γέμνει... Νά! λιποθυμάει από τον πόνο... Γέρνει άκδια, κάτω από τη δροσιά της νύχτας.

Κοιμάται! Δεν αναστενάζει πιά!

'Η ίδια πάλι ήσυχία... 'Η ίδια σιωπή!

Κοιμήσου, όρατο μου χρυσάνθεμο, κοιμήσου.

— 'Ω! Γιατί να μη μπορούν να μοιάσουν με την άρετή σου, οι άρετές των ανθρώπων...

***

Νύχτα και σελήνη

'Ω! πόσο τα λουλούδια αυτά του πάρκου, γεμίζουν την ψυχή μου, από μιά θεία χαρά... από μιά υπερτάτη ετυχία!

'Ελα! Νά ή Σελήνη!

'Ελα! Νά τα λουλούδια!

'Ας κυττάσουμε μόνο την ευτυχία!

Μακρύν... μακρύν! Διώξε τον πόνο!

'Ελα!

Για τους έρωτευμένους ή ζωή!

***

'Η καρδιά είναι το πιό βαρύτιμο διαμάντι

'Η καρδιά είναι διαμάντι... Το πιό βαρύτιμο διαμάντι...

'Αποψε, την γλυκεία χειμωνιάτικη αυτή νύχτα στο χαρτζω...

'Αφσέ με να στο χαρίσω!

Δες... κνίτα... Πόσες λάμψεις βγάζει για σένα!

Δες... κνίτα... Πόσες χαρές... Πόσες λαχτάρες...

'Η καρδιά μου! 'Η καρδιά μου...

'Αφσέ με να σου χαρίσω την καρδιά μου...

✱

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

I

'Ο 'Ιπσός άναιρεθή τον κόσμον δημιουργηθέντα δι' ενός φιλήμματος, και ήδελε το φίλημα νόμον των κόσμων.

II

'Η ποίσις του Παράσχου είναι ποιήσιον ύδατος θαλά, του όποιον το άνω μέρος κατεστίλαζε και είναι διανγής ως χροστάλλον, το δέ άλλο είναι... χ ω μ α.

III

'Ο μη Πλατωνικός έρως είναι ήλεκτοισμός παραγόμενος εκ της προσορίβης δού επιδεκνίδωι.

IV

'Εάν οι 'Ελληνες όλοι ήσαν τοιοῦτοι, όλοι θνήσκοντες άναγχαίνονται από των έφημερίδων, ή 'Ελλάς θα έπαυσατο την όνειρεσθείσαν Δημοκρασίαν του Πλάτωνος.

V

'Εάν ήσαν αυτοκράτωρ, θα έστελναν κατά διαβόλου την αυτοκρατορίαν και θα έμινόντων Χ α λ β α τ ζ ή... 'Η τουλάχιστον: Η ρ ω θ η π ο ρ ο γ ο ς σ τ η ν ' Ε λ λ α δ α.

VI

'Ασχημ στον περίκτο είναι φάλλο λαχάνου στην άνθο-δέσμη!

VII

'Η όρατα σύζυγος γεννά όρατα τέκνα.

'Ο άσχημος σύζυγος γεννά όρατους... φίλους!

λάνθουν τον έαυτό-τους στα φορέματά τους τον διαφρεύουν.

Δεν όφειλε δηλαδή καθόλου σε μιά νέα, ή οποία δεν είναι εύπαικτη, να προσπαθεί να ντύνεται για να φαίνεται άρτια, γιατί πολύ γρήγορα θ' αντιληφθή ότι ματαιοπονει. Επίσης είναι άνοησία για μιά γυναίκα, της οποίας ή άποστέλη στη ζωή είναι το σπλή και ή οικογένεια να νύνεται σαν γυναίκα των σπόρ.

Επίσης το ντύσιμο πρέπει να είναι ανάλογο με την ηλικία.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΣΟΠΑΡ ΚΑΙ Ο ΜΑΡΤΕΝ

ΤΟΥ MICHEL THIVARS

1
Ο Σοπάρ και ο Μαρτέν ήταν δύο υπαλλήλιοι του υπουργείου που χαλούσαν το χαρτί και το μελάνι της διευθύνσεως γραφείων κωμειδύλλια.

Πληρωόντουσαν 1800 φράγκα το χρόνο. Ο Σοπάρ είχε διορισθεί αντιγραφείς την ίδια μέρα με τον Μαρτέν. Κ' οι δύο, τοποθετημένοι ο ένας στο πλάι του άλλου μέσα στο ίδιο γραφείο, κατοικούσαν και στο ίδιο σπίτι, πόρτα με πόρτα, στο ίδιο πάτωμα (το τελευταίο) και εργαζόντουσαν· στα ίδια βωντεβίλ, γιατί είχαν οκνηρώσει η μοιροσύνη των δραματικών των εμπνεύσεων θα τους έκανε να ξεφουρνίσουν κανένα αριστούργημα.

Προϊστάμενος του γραφείου των ήταν ο στομφώδης κύριος Πουαλ, ο οποίος τους γκρίνιαζε διαρκώς για τις ανορθογραφίες των. Μολταστά οι δύο υπάλληλοι ζούσαν με παρσιτική λιτότητα, γιατί και ο μισθός των ήταν μικρός, μίζερος, έλächιστος. Έτρωγαν ψωμί και ψωμί, που λένε, και τα ρούχα τους ήταν σε χάλι...

II
Ένα πρωί λοιπόν, κατά τις δέκα, στο έργο πάτωμα του σπιτιού που το κατοικούσε η συγγραφική αυτή εταιρεία «Σοπάρ κ' Μαρτέν», συνέβη ένα φοβερό ατύχημα.

Τη στιγμή που παπουτσιώνονταν ο Σοπάρ, εξακρίβωσε με τρυφή, ότι τα παπούτσια του πέφταν σε κομμάτια...

Ο Σοπάρ μόλις είδε την καταστροφή αυτή αισθάνθηκε το αίμα του να παγώνει στις φλέβες του. Κρύος ιδρώτας τον έλουσε, ο ιδρώτας της αγωνίας, γιατί αυτό το ζευγάρι τα παπούτσια ήταν και το μοναδικό του, που το λιβάνιζε, καιρό τώρα ο αν είκονα.

Έκρινε λοιπόν ότι έπρεπε, ο' αυτή τη δεινή περίπτωση να συμβουλευθεί το φίλο και συνεργάτη του Μαρτέν. Κρατώντας λοιπόν από ένα υποκίτην σε κάθε χ'όρι χ'όθηκε με σ' τη σοφία του Μαρτέν, ο οποίος βρισκότανε άκομψο στο κρεβάτι του.

Κύττα! τού ειπε μουρμουριστά με μια χειρονομία, που ταίριαζε μάλλον σε τραγωδία παρά σε κωμειδύλλιο. Κύττα τα κακόμοιρα τα παπούτσια μου!...

Ο Μαρτέν έκνιτταζε με λύπη το παραξενικό δέμα.

Μωρέ μπράβο, σκίσιμο! φώναζε. Αυτό εινε άσφαλως έργο του Σατανά!...

Αχ! ναι, ειπε μισοκλαιγοντας ο Σοπάρ.

Αυτό που σου συνέβη εινε τραγωδία σε τρεις πράξεις! φώναζε ο Μαρτέν.

Ο Σοπάρ όμως δεν βρισκότανε σε τέτοια ψυχική κατάσταση, ώστε να χωνέψει ευφροσύνη.

Ηλίθιε! έγρυλλισε, αυτά που μου λές δεν μου εξηγούν πώς θα κάνω για να πάω στο γραφείο.

Αλήθεια, έμωρμούρισε ο Μαρτέν, έχουμε να γράφουμε.

Σκέφθηκε βαθειά.

Εύρηκα! φώναξε ξαφνα. Εύρηκα!

Βρήκες;

Ναι.

Λέγε λοιπόν γρήγορα.

Ν' αγοράσεις ένα άλλο ζευγάρι παπούτσια!

Και λεπτά; άντέτεινε ο Σοπάρ σηκώνοντας τους ώμους.

Ξέρεις καλά, πώς δ'τι εινε δικό μου εινε και δικό σου, έτόνισεν εγγενικά ο Μαρτέν. Ας λογαριασθούμε.

Ελογαρίσθηκαν. Ένώνοντας τα κεφάλιά τους κατώρθωσαν ν' αραιά σουν άπάνω στο μέγαρο του γραφείου, είκοσι τρεις πεντάρες. Ότι δεν έφθναν, αυτό φαινότανε καθαρά και ξεάστερα.

Ας άνακεφαλαιώσουμε, ειπεν ο Μαρτέν. Όταν θα πάρες το μισό σου, η περιουσιακή σου κατάσταση θα σου επιτρέψει ν' αγοράσεις κι' από κείνες τις μπόττες ακόμα που φορούσε ο αξιωματικός του ίππικού, δεν ειν' έτσι;

Βεβαίως.

Το πρόβλημα λοιπόν έγκειται εδώ: να περιμένεις το τέλος του μηνός.

Καλά. Μά πώς; έκλαμύρισε στεναχοντας ο Σοπάρ. Δεν βρισκόμαστε παρά στις 10 του μηνός.

Για να ιδούμε!

Για να ιδούμε! επανέλαβε ο αντίλοος ο Σοπάρ.

Εύρηκα! φαναφώναζε ξαφνα ο Μαρτέν, ο οποίος εξέπαντος είχε περισοτέρη φαντασία απ' το συνεργάτη του. Δοκίμασε τα παπούτσια μου.

Ο Σοπάρ, επάνω στον όποιον ο Μαρτέν εξαοκούσε μεγάλην επιρροήν, άπάκουσε χωρίς να καταλαβαίνει τίποτα.

Σούχεται καλά;

Εάν γάντια, άπάντησε ο Σοπάρ.

Τότε κλείσε τα.

Τα μάτια του συνάντησαν τα παπούτσια.

— Κι' εσύ;

— Θα πής σ'τόν διευθυντή ότι εμαι άρρωστος... Έγώ θα έπαυ-φελθώ της εύκαιρίας για να γράψω τους στίχους της δεύτερης πράξεως του κωμειδύλλιου μας.

Ο Σοπάρ άνεχώρησε κάνοντας να χτυπούν υπερέφανα τα τακούνια των παπουτσιών του Μαρτέν στο πεζοδρόμιο. Άλλα κι' ο Μαρτέν ήταν καταγοπευμένος πούχε μπροστά του μια δ-λόκληρη ημέρα τεμπελιάς. Χασμουρήθηκε λοιπόν και ξαναχέ-θηκε μέσ' στα σκεπδομάτια του.

Όταν ο Σοπάρ γύρισε το βράδυ, ο Μαρτέν του διάβασε τα τραγούδια που έσυνθεσε και τα όποια κ' οι δύο, προπάντων δέ ο Μαρτέν, τα ευρίσκαν πολύ πνευματώδη.

— Αλήθεια, έρώτησε ο τελευταίος αυτός, τί σου ειπε ο διευ-θυντής;

— Ήταν μανιώδης, άγαππτε μου, άρχιμανιώδης, ειπεν ο Σοπάρ.

— Γιατί;

— Βρίσκει πώς κινιτάς πέρα πολύ την ύγεια σου και δι-δεν έχει το δικαίωμα να ειοσι άρρωστος διαν παίρνεις 1800 φράγκα το χρόνο.

— Ασχολία την έχουμε! Έκαμε ο Μαρτέν έλαφρά άνήσυχος. Θα πάω αύριο στο γραφείο.

— Μ' τα παπούτσια σου;

— Αναμφιβόλως.

— Καλά, κι' εγώ;

— Έσύ θα κάτσης στο κρεβάτι... Θα πώ στο διευθυντή ότι ειοσι άρρωστος και σ'ν, εν τω μεταξύ θα γράψης τη μεγάλη σκηνή της τρίτης πράξεως!

— Έτσι κι' έγινε...

Την τρίτη μέρα, ο Σοπάρ, φόρεσε για δεύτερη φορά τα πα-πούτσια του του Μαρτέν, το όποια την επαύριον ξαναφόρεσε ο ίδιος ο Μαρτέν. Έτσι επί δύο έβδομάδες αυτό το ζευγάρι τα παπούτσια πηγαίνονταν σ'όπου απ' τα πόδια του Σοπάρ στο πόδια του Μαρτέν.

Τις βροχερές ημέρες ο Μαρτέν προσφερότανε γενναιοδωρώ; στο φίλο του να του παραχωρήσει την ημέρα... τα παπούτσια του για να τεμπελιστεί.

— Όχι, όχι! διεμαρτύρετο ο Σοπάρ. Δεν άκούω τίποτα! Δικαιοσύνη, δικαιοσύνη!... Ο καθένας με την σειρά του.

Η αλήθεια ήταν όμως πώς μ' όλα αυτά τα πα-πούτσια του Μαρτέν άρχιζαν να μάζουν νερά απ' τις πολυάριθμες τρύπες τους!...

III
Μια του κλέφτη, δυό του κλέφτη, τρεις και την κακή του μ'ρα!

Ήλθε λοιπόν η στιγμή που η ύπομνη του κ. Πουαλ έξαντλήθηκε. Και μια ημέρα που πήγε παπουτσιώνοντας ο Σοπάρ στο γραφείο, ο κ. διευ-θυντής τον έκλεισε και τον ρώτησε μ' αδοσιρότητα:

— Ησασθε άκομψο άδενής, χόξε, κύριε Σοπάρ!

— Μάλιστα, κύριε διευθυντή, άποκρίθηκε ενοβήτως ο υπάλληλος, εια πυρετό.

Μοναδικός πυρετός! έσάρκασε ο άνώτερος άποσους υπάλληλος. Σας πίνει όπως φαίνεται έτσι, μέρα παρά μέρα!

— Μάλιστα, κύριε, εινε ένας περιοδικός πυρετός.

— Αλήθεια!... Μήπως και ο φίλος σας Μαρτέν πάσχει και αυτός από περιοδικόν πυρετόν;

— Μάλιστα, κύριε... τη μια μέρα εγώ και την άλλη αυτός!

Ο κ. Πουαλ άναμέτρησε τον έπιστάμενό του με ένα δο-σμενές βλέμμα και άρθρωσε με μια μεγαλοπρέπεια κατάμεστη από ειρωνεία:

— Λοιπόν, κύριε Σοπάρ, πάρτε κινίνο, πολύ κινίνο... γιατί άπαιτώ να ειοθε σεις και ο συγκατάδικός σας θεραπενόμενοι σ'ό-ριο το πρωί, στην κανονική ώρα!...

Τι ν' άντιδέρη ο' ένα τελεσίγραφο τόσο καταγορηματικός δια-τωπώμενο ο φουκαράς ο Σοπάρ;

Έσκυψε λοιπόν το κεφάλι χωρίς να π' λέξι... Καθώς όμως έσκυψε τα μάτι, τον συνάντησαν τυχαίως τα παπούτσια του (τα παπούτσια του Μαρτέν για την άκρίβεια) κι' ένα σίγος φρίκης διέδραμε τα μέλη του.

Δυό τρύπες, σοβαρών διαστάσεων, δυό τρύπες, προάγγελοι της προσεχούς καταστροφής, έχασκαν άπειλντικά, ή μια πάνω στο δέμα κι' ή άλλη κάτω απ' τη μετσοδιά...

IV
Την άλλη μέρα, το πρωί, ούτε ο Σοπάρ ούτε η Μαρτέν φ'ν-κνχαν σ'το γραφείο.

Κατά το μεσημέρι ο κ. Πουαλ έλαβε δύο έπιστολές γαρ-νι-ρισμένες με πένθος.

Ο Σοπάρ και ο Μαρτέν άνήγγελλαν με λύπη σ'τόν προϊστά-μενό τους ότι ένα οικογενειακό πένθος τους έμπόδιζε να μετα-ταθούν σ'την εργασία τους.

Κ' ήταν αλήθεια!

Κατά τη νύχτα, τα παπούτσια του Μαρτέν είχαν άφισει την τελευταία τους πνοή!...

Μετάφρ. Τ. Π. Βόκου

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ

ΤΟΥ MICHEL PROVINS

ΠΕΤΡΟΣ—28 χρονών
ΞΕΝΗ—20

(Στο δωμάτιο της Ξένης, δωμάτιο με πολύ καλαιπώρη άπιλωμένο. Η Ξένη ε'ν άρρωστη στο κρεβάτι. Ο Πέτρος κάθεται δίπλα σε μια καρέκλα).

ΞΕΝΗ.— Μά δεν το βλέπεις; Δεν είμαι πιά διόλου καλά. Το νοιώθω... το νοιώθω, ημέρες τώρα, πώς θα πεθάνω...

ΠΕΤΡΟΣ.— Σώπα, αγαπημένη μου, σόπα... Δέ θέλω να σ' άκουσω... Δεν πεθαίνει κανείς έτσι με τίποτα... (Προσπαθεί να κρύ-ψει μια βαθειά συγκίνηση που τον κατέχει).

ΞΕΝΗ.— Κι' όσο σκέπτομαι ότι σήμερα ε'ίταν ή μέρα που ε'ί-χαμε όρισει για τους γάμους μας που ύστερ' από τριών χρόνων άγάπης θα κ'ναιμε έπιτέλους... για τους γάμους μου που δέ θα γί-νουν ποτέ...

ΠΕΤΡΟΣ.— Πάψε, άγάπη, αυτά τα λό-για σ'ν με πικραίνουν... Γιατί λές άνοησίες, σε μικρό παιδί; Σε δέκα δεκαπέντε μέρες που θα γ'νης καλά θα παν-τρευτούμε...

ΞΕΝΗ.— Αχ! δέ θα παντρε-φτούμε ποτέ!... ποτέ!... Έσύ, ναι, όταν εγώ δέ θα υπάρχω πιά, τ'ωσ' να παντρεφτείς με κάποια άλλη...

Βέβαια πρέπει να παντρεφτείς με μ'αν άλλη που θ'άιναι καλύτερη από μένα... που θα ταίριαζε σ'τη θέση σου... Ο δικός μας γάμος δέν έπρε-πε να γ'νη και γ' αυτό δέ θα γ'ίνη.

(Ο Πέτρος κάνει μια προσπάθεια να τ'ν έμποδίση η μιλία, μα εκείνη του π'νει το χέρι κ' εξακολουθεί. Δεν ε'ίταν σωστό να γ'νει. Έγώ μια θεατρινούλα συνουσιακού θεά-τρου να πάρω έσένα τον ένδοξο συγγραφέα που το έργο σου καί-ζονται σ'την «Κομεντί» και στο «Ζημνιά»...)

— Έπειτα κ' οι δικόι σου, δεν τον θέλουνε αυτό το γά-μο... Έχουνε δικίο... Έχουνε δι-κίο... Μά εγώ σ' αγαπούσα, σ' αγα-πούσα μ' όλη τη φλόγα τη; φτωχής μου καρδιάς και δέν έβλεπα γύρω μου. Νόμιζα πώς στον κόσμο μόνο ή άγάπη μας ύπ'ρχε. Τώρα που ζ'ναιμε προς το θάνατο βλέπω π'ό καθαρά... Βλέπω ότι κ' εσύ ο ίδιος δέν ήθελες το γάμο μας... Γιατί τ'ώρα χρόνια τώρα δέν παντρευόμα-στε; Μόλις π'ό δεκαπέντε ημερών που έκανες λόγο για γάμο όταν εγώ έπεφτα άρρωστη...

ΠΕΤΡΟΣ.— Άγαπημένη μου, ούτε εσύ μου είχες μ'ήσει ποτέ για γάμο. Έγώ δέ σου έλεγα, γιατί με το γάμο νόμιζα πώς θακοβα τα ατερά του έρωτά μας, πώς θα παύαμε να πετάμε σαν τα έλεύτερα που-λιά, πώς θ' άναγκαζόμαστε να συμμορφωθούμε με τους τύπους και τις άλλες άηδίες που επιβάλλει ή κοινωνική ζωή και ή θέση μου.

ΞΕΝΗ.— Έχεις δίκιο... Ας ζ'ούσα κι' άς μ'ην παντρευό-μαστε ποτέ. Να ζ'ούσαμε έτσι πάντα μαζί όπως ε'ίμαστε και π'ρωτα. Μ' άν σου μιλώ τώρα για γάμο δέν το κάνω για κατέναν άλλο λόγο παρά μόνο γιατί φοβάμαι... Φοβάμαι πώς δέ μ' αγαπούσες, φοβάμαι πώς δέ μ' αγαπάς... Κ' νας νέος σ'ν κ' έσένα με όνομα, με δόξα, με περιουσία που ζ'ε μέσ' στα θέατρα, στα σαλόνια, στον κόσμο εινε δυνατόν ν' αγαπάει ένα φτωχό κι' άση-μο κορίτσι, όπως εγώ; Δεν έξω τίποτα από τη ζωή σου, ούτε από σ'ερασμό σε έένα, ζήτησα να μάθω ποτέ. Έρχόσουν μ' έβλεπες μια δυό ώρες κ' έπειτα έφευγες... Ποι' ήγ'ναινες, ποιές έβλεπες στα κεντρα που γύριζες; Δεν έξω, ούτε και ποτέ θα μάθω... Το γάμο τον ήθελα μόνο γιατί μ' αυτό θα βεβαιωνόμουνε ότι μ' αγαπάς... Μ' αλλοίμονο, δά μ'πο σ'το τάφο, με την πιο τρομερή άμφιβολία σ'την καρδιά μου... Δέ μ' αγαπάς... (Σε σπάει σε λυγμούς).

— Έκείνος, με δέκαρα σ'τα μάτια, της π'ρσάνει το χέρι του στο λαμπό και προσπαθεί να τ'ν ήσυχάσει. Συγχρόνως όμοιος έκτος από τη συγκίνη-ση που τον προσλάβαν τα λόγια της Ξένης δέλχεται και κάποια άνησυχία, κάποια άδημονία, σ'αν κάτι να περιμένει που δέ θα ήθελε κ'άψει. Η Ξένη σ'ντρεχεται, άλλα εξαπλημένη από την ταραχή γ'ρνει το κεφάλι της στο μετ'ίδιο κι' άποκοιμείται σ'γα σ'γα.

ΠΕΤΡΟΣ, (μόνος του).— Δυστυχισμένη μικρούλα... Τί κακό που σου έ'χα κάνει κι' ακόμα δέν ξέρεις τίποτα... Πόσο είμαι ένοχος... Μ' άν μπορούσα τώρα να έπανορθώσω το έγκλημά μου... Μά ε'ίνε άργά πιά... Ο γάμος μου, πώς μια δυό μέρες, ώρες τ'ωσ'ς, θα ζ'ούσε ακόμα.

— Άκούγεται το χέρι του στο κομοδίνο κι' άρχίζει να σκέπτεται. Εγώ...

ζει σ'γα από την τόση του ένα άρωματισμένο γράμμα και το διαβάζει: «Πέτρο μου, σ'τις πέντε θα περάσουμε εγώ κ' ή μαμά με τ' άυτοκίνητο να σε πάρουμε να πάμε σ'τις κοψίδες. Σε φίλω ή μνηστή σου Ίουλίττα ντε Φ... Βγάσει το ρολόι του και το κοιτάει.

ΠΕΤΡΟΣ.— Η ώρα εινε πέντε παρά δέκα. Σε δέκα λεπτά θα περάσουν απ' το σπίτι. Φυσικά δέ θα με βρουν εκεί... Ας μη με βρουν!... Κι' άν θυμώσουν λίγο με νουιάζει... Καλλίτερα. Μακάρι να μπορούσε να καταιωθεί αυτός ο γάμος... Ένας άλλος γάμος θα έπρεπε να γ'νη μ' αυτό έδώ το άρωματισμένο, το τρυφερό πλάσμα...

«Ένας γάμος από άγάτη... μα τόσα χρόνια τώρα δέν το θέλησα εγώ... Έ... τότε ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος θα γ'νη... (Πάνει το χέρι της Ξένης που τ'όχε άρρηκίο άπάνω σ'την κοψίδα). Φτωχή μου άγάτη, που σε λίγο θα έχεις σ'βώσει για πάντα... Μικρούλα... μι-κρούλα...

(Άκούγεται χτύπος σ'την πόρτα. Άνήσυχος ο Πέτρος σηκώνεται, πη-γαίνει στο παράθυρο και κοιτάζει).

ΠΕΤΡΟΣ.— Ο Μιχαήλ! Ο ύπ'ρρέτης του σπιτιού μας. Θαόχε να μου πεί πώς οι κυρίες με πε-ριμένουν στο σπίτι.

(Πηγαίνει σ'τη διπλανή κάμαρη κι' άνοίγει. Σε λίγο φαίνεται από τη μ'ο-νοχη πόρτα να μιλάνε με τον ύπ'ρρέτη).

ΠΕΤΡΟΣ.— Ήρθαν;

ΜΙΧΑΗΛ.— Ήρθαν και σ'ας περιμένουν. Τους είπα, όπως μου είχατε πεί, ότι σ'ας φώναζαν για λίγη ώρα κάπου και ότι σε πέντε λεπτά θα γυρίσετε.

ΠΕΤΡΟΣ.— Τότε άς πεταχτώ να τους πώ ότι μου έτυχε μια κα-τεπειγουσα δουλειά κι' ότι δέ θα μ'πορέσω να βγω μαζί τους άπόψε.

Μιλάνε σ'την κάμαρη της Ξένης, τη βλέπει πώς κοιμάται, π'ρνει σ'γα σ'γα το καπέλλο του και φεύγει. Ήουχα! Σε λίγο λωπτά ή Ξένη ξυπνάει, κοιτάει γύρω της δέ βλέπει κανένα. Μά θανάσιμη άγωνία άπλώνεται σ'τα χα-ρακτηριστικά της. Άξαρνα τα μάτια της π'ρνουν στο γράμμα, που ο Πέτρος τό είχε άφήσει μέσα σ'τη βίωση του άπάνω στο κομοδίνο. Μ' ένα τυ-φικό κίνημα του χεριού της τό παίρνει και το διαβάζει.

ΞΕΝΗ.— Θεέ μου!... Όστε ε'ίχα δικίο! Αύτή ε'ίταν ή αλήθεια! Έφυγε! Πάει να βρει εκείνη, που θα γ'νη γυναίκα του... Κ' εγώ... κ' εγώ... θα πεθάνω μόνη... μόνη...

(Τη στιγμή εκείνη γ'ρνει κι' ο Πέτρος. Βλέπει το γράμμα σ'τα χέρια της Ξένης. Τρέχει, της τό παίρνει και τό σ'ίζει).

ΞΕΝΗ.— Νά! λοιπόν... Ε'ίταν αλήθεια... αλήθεια... ΠΕΤΡΟΣ.— Όχι, αγαπημένη, όχι... Την άφη-σα κ' έφυγα... Ήρθα σ' έσένα... σ' έσένα που αγα-πού. Αυτή εινε εκείνη που ήθελα να μου δώσουν, έ'να έσο ε'ίσα αυτή που θα πάω εγώ.

ΞΕΝΗ.— Τώρα πιά. Όταν δέν θα ύπ'ρχο... (Κλαίει σιωπηλά). Ω, ναι, τώρα δέλω να πεθάνω... Αχ, άς ε'ίταν να πεθαινα αυτή τη στιγμή... Τώρα, ναι, θα ήθελα να πεθάνω...

ΠΕΤΡΟΣ, (παίρνει το καπέλλο του).— Περιμένε. Σε δυό λεπτά ε'ί' έδώ.

(Φεύγει και δέ λίγο γυρίζει συνοδευόμενος από έναν παπά, έναν συμβολαιογραφικό υπάλληλο, δυό μ'ιστρες κ' ένα μικρό που κρατάει διάφορα αντικείμενα. Η Ξένη τους βλέπει και μια λάμψη άπλώνεται σ'το σ'ρημένο πρόσωπό της).

ΞΕΝΗ.— Άγάπη μου... ΠΕΤΡΟΣ.— Μά πιστεύεις τώρα.

(Σε λίγο λεπτά ο γάμος έχει γ'νει. Οι έξοι φεύγουν κι' άπομένουν μόνοι τους οι νεόνυμφοι).

ΠΕΤΡΟΣ, (αγκαλιάζει την Ξένη).— Γυναίκούλα μου... (Μά ή Ξένη δέ μιλάνε πιά οι άλληπαλλήλες συγκινή-σεις έπιτάχυναν το τέλος. Άπλώνει το χέρι της σ'α να θέλει κ' αυτή να τον αγκαλιάσει μ' ή ένα άπτόμο σπασμό έφευγεί απ' την άγκαλιά του Πέτρου και π'φτει άπάνω στο κρεβάτι της).

ΠΕΤΡΟΣ, (π'ρστας άπάνω με φωνές).— Γυναίκούλα μου... Γυ-ναικούλα μου...

Γύρισε στα κ'ντρα...

ΠΡΟΣΕΧΟΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Νέον αλθιματικόν μυθιστόρημα. Μία τραγική ιστορία έρωτος, μία παινητική ιστορία της γυναικείας καρδιάς, που θα σ'ας κινή νά πονέσετε, που θα την αισθανθήτε σ'αν ιστορία άτομική σας, δική σας, της καρδιάς σας...

Μία παινητική ιστορία της γυναικείας καρδιάς, που θα σ'ας κινή νά πονέσετε, που θα την αισθανθήτε σ'αν ιστορία άτομική σας, δική σας, της καρδιάς σας...

Μία παινητική ιστορία της γυναικείας καρδιάς, που θα σ'ας κινή νά πονέσετε, που θα την αισθανθήτε σ'αν ιστορία άτομική σας, δική σας, της καρδιάς σας...

Μία παινητική ιστορία της γυναικείας καρδιάς, που θα σ'ας κινή νά πονέσετε, που θα την αισθανθήτε σ'αν ιστορία άτομική σας, δική σας, της καρδιάς σας...

Μία παινητική ιστορία της γυναικείας καρδιάς, που θα σ'ας κινή νά πονέσετε, που θα την αισθανθήτε σ'αν ιστορία άτομική σας, δική σας, της καρδιάς σας...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΟΥΛΟΧΕΡΗΣ

Στη γωνιά του δρόμου, κάτω από το σιδερένιο το φανάρι, δίπλα από τη γέφυρα μουχοϊτιά, ήλθε και στάθηκε ένας κουλοχέρης μιά μέρα.

Φτωχά ντυμένος και αξιοδόκτος. Τίποτα το δημοφιλές δεν είχε πάνω του, εκτός από τα μεγάλα μαύρα μάτια του, τα γεμάτα νοσταλγία.

Χέρια δεν είχε ο καλμένος. Το σακάκι του έπεφτε θλιβερά στους ώμους με δύο μανίκια άδεια. Ένα φτωχό κασκέτο καθότανε σε άχρηνιστο μαλλιά του, που ήταν όρθια και ανακατωμένα, σαν να κάταν συμπολή. Έμπρός του ένα τασάκι για έλεημοσύνη με λίγες πενταροδεκάρες μέσα...

Ο κόσμος που τον έβλεπε σ' αυτό το χάλι, τον λυπότανε. Φτωχοί και πλούσιοι περαστικοί, όλο και κάτι δόσαν.

«Ο Θεός, άφεντικά μου, να σάς έλεηση!»

Μόνον δύο παιδάκια στο χωριό, που δεν άφινανε «λιθάρι σε λιθάρι», ο Θάνατος και ο Γίτσας, βάλθηκαν να μη τον άφισουν ήσυχο. «Η άλλη θεία είνε ότι τους πειράζαν όλο. Είς τους στραβούς έδεναν γάτες από πίσω, των κουτσών άρπαζαν τις «πατερίτσες», του Μουρλοχρήστου, όπου αν έγεννε να κοιμηθί τ'ανάβανε «πυροφάνι» πάνω στο κεφάλι του. Ηλία του «σημαδιακού» του καίγαν κάθε τόσο την άχυροκαλύβα.

— Μωρέ δεν τους λυπάστε τους φτωχούς, μά τον Θεό δεν τον φοβάστε;

«Εκείνος που έφοβοντο τα δύο δαιμονόπαιδα, ήταν ο δάσκαλος, ο κ. Μελεμενής, που ήταν μεγάλος άνθρωπος, γιατί είχε γιαλιά και ρεντικίτα και ήταν τόσο σοφός που διάβαζε κι έφημερίδα και είχε πάει στην 'Αθήνα δύο φορές, ως μάγιστρος σε κάποια δική.

Για τη σοφία του Μελεμενής, πρώτος, μεγάλη ιδέα, είχαν ο ίδιος ο Μελεμενής, και από εκεί διαχευόντανε και στους χωρικούς, που τον είχαν δόξα και τιμή τους:

— Του είπε κι' ού Μιλμηνης!...

Για κάθε σπουδαίο ζήτημα που στά παρουσιαζόταν στο χωριό, ο κ. Μελεμενής, πρώτος ήρωατος, ο κ. Μελεμενής αποφαινότανε και η απόφασή του ήταν της αληθείας και της σοφίας ή γνώμη κι' η φωνή.

Οι μαθητάι του τον τρέμαν για την σοφία και για την βέργα του. Οι γονείς όριζόντουσαν εις τ' όνομά του.

Μιά φορά έμπηκε σοβαρός στην αίθουσα, που οι μαθητάι γεμάτοι μελάνες στα χέρια και στο πρόσωπο, θορυβήσαν σαν γατιά κλεισμένα μέσα σε σακί. Μόλις φάνηκεν ο δάσκαλος, ο θόρυβος πάγωσε κει μέσα. Οι μαθητάι έσκυψαν εις τα βιβλία τους, κρυφονυχτίζοντας κατά την έδρα, όπως οι πονηροί τον γάτο, από τη τρύπα της ποτικωφολιάς.

Ο κατάλογος ήνοιχθη και άρχισε το μάθημα.

Στην άρχή καί ξυπόλητα, άπλυτα και άχρηνιστα μαθητοόδια—οι μέλλοντες «Ελληνες πολίται—άπήγγειλαν, παπαγαλικά, ότι αποστήθισαν άπ' το βιβλίο. Ο δάσκαλος έπεξετάθη έπειτα, σε άλλες έρωτήσεις.

— Νικόλας Μπλατουσταύρο, όνόμασόν μου, ένα μεγάλον άνδρα έκ της Ιστορίας;

— Σεις, κύριε διδάσκαλε...

Και ο κ. Μελεμενής άνταποκρίθη σοβαρά:

— Δεν έννοώ έκ της νεωτέρας, αλλά έκ της αρχαίας Ιστορίας...

Αυτόν λοιπόν τον άνθρωπον ετόλμησαν τα δύο τα «σακαρία» του χωριού, να τον εμπάίζουν, πασαλείνοντας με ψαρόκόλλα το κάθισμά του, για να κολλήσει ή βελόδα του και να βγούν και να φωνάσουν εις την γειτονιά:

— Πώς ο δάσκαλος και ή καρέκλα κόλλησαν!...

Από τότε οι δύο μικροί διωχθήκανε κακήν-κακώς από το σχολείο.

Τα παιδιά έτοιμαζόντουσαν πειρά να σηκωθούν, με τα λεπτά καλά σά χέρια τους κλεισμένα και χίλια δυο «καλούδια» χαρές και λιχουδιές περσάν σαν δαρκινά από μπροστά τους, όταν άξαφνα δυο χέρια δυνατά, σαν τανάλιες σιδερένιες, αίσθανθήκανε να τα πιάνουν άπ' τα αυτιά...

«Ενας πόνος δυνατός, τάχαμε να φωνάξουν και τρομαγμένα έστρεψαν να ιδούν ποιος τα τραβεί...

Ο Θεός θά είχε κάμει φαίνοται, το το θάψμα του!

Ο Κουλοχέρης είχε χέρια, χέρια ανθρώπινα και δυνατά, που από τ' αυτιά τα εί ανε άπάσει και σαν μαγικάνα σιδερένια, πολύ σφιχτά τα κρατούσαν...

— Ποτέ μας! Ποτέ μας δεν θά το ξανακάνουμε!

Αλλά τα χέρια τα κρατούσαν δυνατά.

Λείο και ή άγριοελίσια ράβδος του Μελεμενής πολλές φορές τού τσάκισε τα κόκαλα, όσάκις τους συναντούσε εις το δρόμο.

— Μωρέ, δεν λυπάστε τους φτωχούς, μά το Θεό δεν τον φοβάστε;

Και πώς να τον φοβηθούνε το Θεό! Είχε μαγιοורה να τους δείξη ή δάχτυλα για να τούς ξεριζώσει τα αυτιά! Αυτοί μόνον που του Μελεμενής έτρέμανε την ήμερα και του κρεμούσαν τη νύχτα στην πόρτα παλαιοτενεκέδες, ή λεζώνανε της κυρά-δασκάλας τα άσπρόροχα που τάχε άπλωμένα να στεγνώσουν!...

— Τα «καλίμα» ή «ταχυνή» να μη τα βρή!...

«Ενα όμως από τα χειρότερα που κάνανε και για το όποιο ο Μελεμενής, έπεκαλέσθη και το στρατιωτικό απόσπασμα, ήταν και το ότι έπαιρναν και τα λεπτά άκόμη των ζητιάνων.

Αυτοί κατήγνησαν πληγαί κοινωνικά, άνέκραξεν ο άσπρηρός διδάσκαλος, μαγθάνων κάθε ήμερα και νέα κατορθώματα και βλέπων καταλερωμένα με λάσπες τα άσπρόροχά του.

— Δυό μάλιστα σωσταί!

— Δυό μάλιστα σωσταί!... έπανελάμβανε και το γκαρσόνι του μοναδικού παντοπωλείου, που μάευνε με σεβασμό, κάθε «Ελληνικούρα που θάπεφτε από το στόμα του δασκάλου, συγγένει τή «μαστιγια» με τη «μαστιγια» του παντοπωλείου του.

— Μάστιγες. Μάστιγες, μάστιγες, διαδρόνουν ο άκούραστος σ' αυτά Μελεμενής.

«Ετσι είχανε τα πράγματα, όταν άνεφάνη ο κουλοχέρης στο χωριό. Οι άνθρωποι συγκινούντο από το δυστυχές του ήθος τον έλεούσαν περισσότερο και το τασάκι γέμισε από πενταροδεκάρες. Τα τασάκι αυτό, οι δύο μάγες βάλθηκαν να το «σηκώσουν». Και ένα υεσημέρι που ψυχρή στον δρόμο δεν φαινότανε και τα τζιτζικια πριόνιζαν, ξεκουφαστικά, στα δένδρα, πλησίαν σαν-οιγά και άπλωσαν τα χέρια τους, για να το πάρουν.

Ο δυστυχής ο κουλοχέρης άκουμπισμένος καθώς ήτανε κάτω από το δένδρο, βλέπει τους μικρούς να πλησιάζουν με κακούς σκοπούς, έστριφογύρισε τα μάτια του κι' έζάρωσε παρανοητικά το στόμα, σαν έτοιμος να κλάψη για το κακό που τον πλησίαζε.

— Μη μωρέ παιδιά, δεν με λυπάστε!

Ο Γίτσας και ο Θάνατος τίποτα! Με γουρλωμένα από την άπληστία μάτια, με άναμμένα από την κακία πρόσωπα, ούτε τον δυστή λυπήθηκαν, ούτε στο Θεό έφοβήθηκαν... Σιγά-σιγά άπλώσανε τα χέρια τους και άγγιξαν τα νομίσματα, που αναδύσαν ένα ήχο, ένα τέτοιο ήχο, που σε καμιά μουσική άκόμα δεν άκούστηκε.

— Γιατί κολάεσθε χρονιάρα μέρα, βρε παιδιά!

— Μά τα παιδιά, που να τον άκούσαν!

Είχαν κορυφώσει πλέον τα νομίσματα, τα έννοούσανε δικά τους, μέσα στα χέρια τους και μιά χαρά συγκλίνεζε στο σώμα τους και έκανε την καρδιά τους, να χτυπά...

— Θά κάμη ο Θεός το θάψμα του, μουρμούρισε τρέμων από θυμό, ο κουλοχέρης.

Τα παιδιά έτοιμαζόντουσαν πειρά να σηκωθούν, με τα λεπτά καλά σά χέρια τους κλεισμένα και χίλια δυο «καλούδια» χαρές και λιχουδιές περσάν σαν δαρκινά από μπροστά τους, όταν άξαφνα δυο χέρια δυνατά, σαν τανάλιες σιδερένιες, αίσθανθήκανε να τα πιάνουν άπ' τα αυτιά...

«Ενας πόμος δυνατός, τάχαμε να φωνάξουν και τρομαγμένα έστρεψαν να ιδούν ποιος τα τραβεί...

Ο Θεός θά είχε κάμει φαίνοται, το το θάψμα του!

Ο Κουλοχέρης είχε χέρια, χέρια ανθρώπινα και δυνατά, που από τ' αυτιά τα εί ανε άπάσει και σαν μαγικάνα σιδερένια, πολύ σφιχτά τα κρατούσαν...

— Ποτέ μας! Ποτέ μας δεν θά το ξανακάνουμε!

Αλλά τα χέρια τα κρατούσαν δυνατά.

Δυό χέρια φέρωσαν και τους άρπάξαν από τ' αυτιά

Ο κ. Μελεμενής τó ξήγησε!

ΠΩΣ ΕΙΡΓΑΖΟΝΤΟ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

«Η έμπνευσις εινε πολύ ιδιότροπο και άσταθής πράγμα. Έχει άνηκη διαρκώς πολλών νέων τροποποιήσεων. Σπάνιο εινε σι καλλίτεχναι των οποίων ή πρώτη διατύπωσις ήταν άριστική.

Ο Μασσενέ δηλογοιέ ο ίδιος σ'αυτή άπομνημονεύματά του ότι εινε πολύ όληπρος συνεγάτης των ποιητών των λιμπρετών του. «Δεν μπορώ να γράψω, λέγει, την μουσική ενός μελοδράματος από την άρχή ως το τέλος, χωρίς να σταματήσω. Προσπάθω πολλές φορές, αλλά άπέτυχα. Διαρκώς βρίσκω άτέλειες που έχουν άνηκη νέας έμπνεύσεως, νέας έπεξεργασίας. Μαλλον θά έπρεπε να γράφεται το μελόδραμα έπάνω στη μουσική, παρά ή μουσική σ'αυτο μελόδραμα!»

Ο Μπετόβεν επίσης δεν έπαυε να διορθώνη διαρκώς τις πρώτες έμπνεύσεις του. Μετά τον θάνατό του εύρέθησαν τα περισσότερα χειρόγραφα του γεμάτα διορθώσεις, σύμφωνα δέ με τον περιφημον Γερμανόν μουσικογράφον Γουσταύον Νότεμποχμ ο οποίος άφιέρωσε πολλά χρόνια της ζωής του, στη μελέτη των έργων του Μπετόβεν, μαθαίνουμε ότι ή μουσική ιδέα σ'αυτόν μεγάλο αυτό συνθέτη, δεν παρουσιάζεται ατόματα, δεν βγαίνει άπό μιάς πλήρης και τελείας. Έχει άπόλυτη άνάγκη μιάς διαπαισίτου έργασίας και διορθώσεως, και έτσι μόνον κατορθώνεται να δημιουργηθή ή πρωτοτομία και ή άριότητα της.

Τους μόνον σ'αυτο Μότσαρτ να άπαντά κανείς ένα σύστημα ταχέως και μάλλον άκόποιον έργασίας. Στην αξιόλογο μονογραφία του Βίλντεν «ο Μότσαρτ και το έργο του», εδριζοκομεν τα εξής περί του τρόπου του εργάζεται το Μότσαρτ:

«Μόλις άνοιγε κάθε πρωί τα μάτια του, το δαιμόνιό της δημιουργίας τον κατελάμβανε άμέσως. Σηκωνότανε από το κρεβάτι και έτρεχε στο πιάνο, με μιά καταπληκτική πάντοτε διαφύλαξη πνεύματος. Και την ώρα που ντυνότανε άκόμα δεν έπαυε να συνθέτη. Κοινούσε διαρκώς το πόδι του ρυθμικά, διέκοπτε δέ πολλές φορές το ντύσιμό του για να τρέξη στο πιάνο και καί να συμπληρώση άκόμα.

Ο κορυφός του μιλισια, που διηγείτο, πόσο δύσκολη έργασία είχε καταστήσει γι' αυτόν, το ζήτημα του Μότσαρτ. Μόλις καθύσταν στην καρέκλα του και χωρίς άκόμα να τού βάλλω καλά κιλά την πειστή σ'αυτο λαμό, και ζαρνικά τον έβλεπα να σηκώνεται και να τρέχη σ'αυτο άλλο δωμάτιο, για να προάσθω σ'αυτο χειρόγραφα του.

Σ'αυτοπείζι όταν έτρωγε, οι περὶ αὐτόν άναγκάζονταν πολλές φορές, να τον άνακαλούν από τόνεργο σ'αυτο γραμμοτόκτο. Ήταν διαρκώς σ'αυτο μιά δουλειά, που όντιστοπολήσεως και βαρύνοντο μουσικομ.ο.υ.

Όμοια επίσης εύχρηστα παρατηρήθη και σ'αυτο σύστημα της έργασίας του Βέρντι. Πολλοί διηγούντο ότι τον είδαν να συνθέτη μέσα σ'αυτο κέντρα δημόσια άδιαφορών για το θύρο που εγίνεσαν γύρω του.

ALFRED DE MUSSET

ΟΙ ΣΤΕΡΝΟΙ ΜΟΥ ΣΤΙΧΟΙ

(Γράφηναν λίγες μέρες πριν πεθάνει)

Μήνες και μήνες τώρα παντού βαρύν σ'αυτοί η ώρα του θανάτου στα δόλια μου τ' αυτιά, σ'αυτο μύθους τούτους ήπνες της θλίψης, τις άγρυπνιες την νοιάζω, την άκούω, σ'αυτο κάθε μου μεριά.

Τι κι' αν τον πολεμάω με δύναμη τον πόνο πάντα βιβάω σ'αυτο σπλάχνα, δόλοκορμος ζωνά, Κι' άνα τó βήμα βάνω, σ'αυτο μαύρο χέρι έπάνω νοιάζω πώς ή καρδιά μου άξαρνα σταματά!

Σ'ένεται λίγ'—λίγο ή δύναμη να ζήσω

κι' ως την στενή την ώρα, παλεύει μου ή καρδιά σ'αυτο κείν τον καβαλλάρο τον κατακουρασμένο σ'αυτο θάρος μου σβυμένο, λάνει σ'αυτο σ'αυτο...

Μετάφρ. Τάκη Διακέα

— Άφήστε κάτω τα λεπτά, ή δ' άλλως θά σάς τα ξεκολλήσω!

«Ενας χοροφύλακας πέραςε τότε από κει, είδε την φασαρία, πλησίασε, κατάλαβε το τι συνέβη και άρπαξε και τους... τοις στη φυλακή. Εκεί καθέναν έληρώθηκε για ότι είχε κερμί. Τα παιδιά για την κακία τους και ο κουλόχης για την μαγαποντιά που έκανε, να φορή το σακάκι, χωρίς να περνάει τα μανίκια του, για να φαίνεται ότι δεν έχει χέρια.

Από τότε ούτε ο Θάνατος, ούτε ο Γίτσας πειράξαν φτωχό, άλλο κι' ο κουλοχέρης δεν ξανακουλάθηκε.

Ώς τόσο το χωριό, μη πιστεύον σ'αυτο μαγαποντιές, έκαμε τον σταυρό του για το θάψμα και ο Μελεμενής τó ξήγησε:

— Όπως οι βουφοί εις τους μεγάλους κινδύνους και τας μεγάλας συγκινήσεις βγάτουνε φωνή, έτσι κι' ο κουλόχης έβγαλε χέρια!

Και ή γνώμη του Μελεμενής σοφή και άσπαστη έστει...

Σταμ. Σταμ.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Α.

Φυσιογνωμία που προσελκύει το ενδιαφέρον. Κατατομή ελληνική, μάτια με έσφρασι 'Ισπανίδος. Σιλουέττα λεπτοφύης και χαριτωμένη. Ένα ζωντανό λουλούδι όχι μόνον άπό έπων νεότητος, και έμπριμέ, αλλά και ήθικης. Θά την ήθελε σε χορούς ιδιωτικούς, σε ντάνσινγκ—προκειμένου για φιλανθρωπική χορευτική έσπερίδα—σε έλεκτικές δεξιώσεις, μαζί με πολύ κόσμο, με συνομήλικες κοπέλες, και μ' όλα ταυτα χωριστά. Την διακρίνει μία εξαιρετική έπιμελημένη άνατροφή και εκπαίδευσις, βλέπει κανείς και θαυμάζει άποτέλεσματα μιάς έπισταμένης μητρικής φροντίδος, που εινε πράγματι τó άλεξικέρανον για κάθε κίνδυνο δυσάρεστου συντροφιάς. Πάντοτε κομψά ντυμένη. Η τουαλέττες της διακρίνονται για την καλαισθησίαν των και την αλότητά των.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Μιά εύχάριστη συγκέντρωσις την παρελθούσαν Κυριακήν εις τον ώραιον κήπον μιάς κυμής Πατησσιώτικης έπαύσεως, παρά τώ κ. και τή κ. 'Αλ. Δημητριάδη.

— Αί Αίδες 'Αλέξ και Λία Δημητριάδη έκτάκτως χαριτωμένοι με τουαλέττα μπλε πορσελάνης ζωρέττ, κεντημένη λουλούδια κίτρινα έπάνω και ή άλλη λευκή και ρόζ σιφφόν.

— Βάθινα καθίσματα κόκκινα και πράσινα, άναμεταξύ σ' άναθισμένα παρτέρο και ή χρωματιστές τουαλέττες των κεκλημένων κυριών άποτελούσαν ώραιότατον άνοιξιάτικο ταμπλό.

— Από τις πλέον γουστόζικες τουαλέττες ήσαν τής κ. Πετρίδη μουσελίνα ρόζ με βαθύσια βιολε λουλούδια, καπέλλιν μαύρη, Δος Γ.

Χαρισιάδη κρέμ-ρομάν ρόζ κορυφύτου και καπέλλιν γράθινο μπλε πορσελάνης, Δος Νικολαΐδη δαντέλλα ρόζ άνοικτή και μπλε γράθα, κ. Σιμεόσγιου—ώραισιόττι—με σιφφόν παρό και μικρή κάπ όμοιοχρόμη, κ. Άποστολίδη μουσελίνα σαρτόρς και καπέλλιν στόν ίδιο τόνο, κ. Έμπερικού ζωρέττ άρζάν με δαντέλλες, Δος Γ. Σιναβί κορυφύτου και άπλούστατον άνασάμπλ κρεπαλλάκι λι-νέ-βεν και μικρό καπέλλο καστόριον στόν ίδιο τόνο.

— Από τις κομψότερες συναθροίσεις την παρελθούσαν Τετάρτην εις τó Τροκαντερό. Μιά ματιά στη σάλλα.

Ένα γκρουπ πολύ εύχάριστο σ'αυτο μάτια, μιά συντροφιά από σούπερ-μονταίν, έξωμες τουαλέττες άντελώς ποδόνες, μουσελίνας σε άπαλά χρώματα με «ένκυστασιόν» λουλούδια. Καπνίζουν, πίνουν σαμπάνια συντροφικώς με φρόνους κυρίου σε άφωγον tenne, όλοι μαζί άποτελούν μία άριστοτεχνική σύνθεσι του «Σαλόν».

— Σ'αυτο χορευτικό τερατίον ξεχωρίζουν μία ώραισιόττι 'Αλεξανδρινή, μόλις έπανελθούσα από την 'Ελβετίαν, φέρουσα τουαλέττα Παριζιάνικη ζωρέττ πράσινη με δαντέλλα στόν ίδιο τόνο. Χαριτωμένη εμφάνισις της Δος Τσακισιάνου—έκ Ρουμανίας—με μουσελίνα κόκκινη και κάπ όμοιοχρόμη, Δος Καπταΐνη ρόζ ζωρέττ και μικρή κάπ όμοιοχρόμη, κ. Μεταξά—πολύ σίκ—βιολε έμπριμέ ζωρέττ, Δος Γεωργιάδη παριζιάνικη τουαλέττα μπλε καστέλ σιφφόν.

— Η συναντία του κ. Λάππα στόν Πειραιά σ'αυτο άποθέσις συναγεμίας πειραικού κόσμου όλων των τάσεων. Εκεί που βλέπαται μιά κομψή Πειραιώτισσα με έξωμον τουαλέττα, παραπλευρώς ένα τσεμπέρι ή ένας λαϊκός τύπος χωρίς κολάρο.

— Παρανεσθίανη και όχι άλλες 'Αθηναίες, μεταξύ των οποίων κ. Δεληγιάννη, κ. Σιμογιάννη, κ. Άργυροπούλου, Δος Ράλλη, Δος Άντωνοπούλου, κ. Μορέλλα, Δος Ριάννη, κλπ.

— Μορέττ, ροαί, πόκερ, εξακολουθούν. Η πράσινη τάχα παρ' όλη την έστει εξακολουθεί να κυριαρχεί, με τη διαφορά ότι αι χοροπαϊκτικαί συγκεντρώσεις μετεκομίσθησαν εις τó πταίριον, στις βεράντες και σ'αυτο κήποι.

— Πόρα τώ κ. και τή κ. Άποστολίδη την παρελθούσαν Τρίτην ροαί όπ'αυτο τάς φίλλας, κάτω από ένα κίονο ποιητικώτατον, σκεπασμένο με μικρά κίτρινα και κόκκινα τριαντάφυλλα των οποίων τó μεθυστικόν άρώμα εις μάτην έπέδωκεν να επιδράση επί των κομψών ρομαιοτών, αί όποίαι ήσαν άπορορημένες ποιά θά κυριαρχή εις την νύκτα του ροαί.

— Παρανεσθίανη μεταξύ άλλων κ. και κ. Ζωζίκη κομψή τουαλέττα μαύρη κρεπ-νέ-σιν και μικρή κάπ όμοιοχρόμη, καπέλλιν μαύρη και άπλοη γράθα μικρή φόρμα κίος, σύνολον παριζιάνικο, κ. και Δος Φορέττι μωβ «ντεγκρανέ», κ. Ψιακή μαύρη και λευκή έμπριμέ ζωρέττ, κ. Ραντισού—έκτάκτως σίκ—με βιολε κρεπαλλάκι ταμπλό, και μπλούζα μωβ, καπέλλο μωβόνο βιολε, κ. και κ. 'Αθανασιάδη παριζιάνικη κρεπ-νέ-σιν, κ. και κ. Άντύπα φόρμα μπλε έλεκτορί και λευκό παντό μπλε.

— Αί συγκεντρώσεις γύρω και τέννης εξακολουθούν να εινε αί πλέον σίκ. Γίνεται σκέψις να γίνη ένα γκόλφ-κλολο, τó όποιον σ'αυτο να έχει να φιλοξενή τις κυρίες και δεσποινίδες που επιδίδονται σ'αυτο άνωτερό σπόρ, και να πέρουν τó τσάι τους ή τó παγατό τους και να συνομιλούν μετά τó γκόλφ.

Η Μονταίν

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ν' άγοράσωμεν εις καλήν τιμήν τόμους του «Ραμπλά», του «Μη Άλφονσι», του «στανουκό» Σαράν, των έφημεριδών «Ακρόπολις» και «Αστέρ», του «Παλιαν-θρόπου» και σ'αυτοάποτε άλλων περιοδικών και έφημεριδών

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Οι γάμοι του. — Η τύχη της βέρας του. — Οι έχοντες και οι μη έχοντες. — Ο χαιρετισμός του ήλιου. — Κατασκευαστής λέξεων. — Η άγνοια των χρημάτων. — Τα ρέστα από τα φάνια.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όταν έφευγε για τα περίφημα ταξίδια του, και στα καλά του χρόνια έφευγε συχνά, στα παρόμοια των κοριτσιών του, γιατί δεν τα πέρνει μαζί του, άπαντούσε:

— Έγώ φεύγω κυρίως, για να μη σας βλέπω, και θα σας πάρω και μαζί!

***

Ο μισόν τον γάμον, ως κολασιν ζώης Γαβριηλίδης, ένθυμψυθη. Είθε μιάν νέαν ώραϊαν, γλυκείαν μελαχροινήν, απλά ένδεδυμένην και την έκαμε γυναίκα του. Ο Γαβριηλίδης δεν έγνωρίζεν έρωτας και γλυκανάλατες χασοκαιρίες. Μόλις όμως, την ήμεραν του γάμου, είδεν το ένδαλμά του, στολισμένον, μυρωμένον και χρωματισμένον έξηγέρθη!

Έπέμεινεν, αν ήτο δυνατόν, την ώρα της τελέσεως του γάμου, η γύμνη να φορούσε το απλό και σεμνό φορεμάτάκι, που φορούσε όταν την άγαπήσεν.

Δεν του έγενεν όμως ή χάρι. Και κατόπιν ένθυμούμενος αυτό, έλεγε κολλάκις:

— Έπρεπε τότε, να χαλάσω εγώ τον γάμον!..

Μετά τον γάμον όμως την έντυνεν, όπως ήθελεν αυτός. Κι' έτσι, αφού έναυρε τόνειρό του, την πήρε και έκαμαν το γαμήλιο ταξίδι τους, στην Αίγινα. Έκει έχάθη άρκετόν καιρό. Οι φίλοι, οι συνεργάται του, οι τυπογράφοι τον ζητούσανε και δεν τον βρίσκαν.

Όταν επιβιβάσθησαν εις το βαπόρι, συνέβη και το έξηξ, το όποιον ο ίδιος, κατόπιν διηγείτο εις τον κ. Διον. Λοβέρδον, διευθυντήν και δημιουργόν της «Λαϊκής Τραπέζης».

Όταν άνέβηκε επάνω εις τον πόντε (γέφυρα) του βαποριού, αισθάνθηκε κάτι να τον στενοχωρή, να τον πιέζει, να τον σφίγγει, να τον πνίγει!.. Κιτάχθηκε, διερωτήθηκε και το βρήκε. Τι ήταν; Του γάμου τον δαχτυλίδι! Το αισθάνονταν να τον σφίγγει, σαν κλειός! Τότε ειπε στην γυναίκα του:

— Έλα από τον «πόντε» του βαποριού, να πετάσουμε την «βέρα» μας, στον πόντε.

Και έβγαλε τα δαχτυλίδια και τα πέταξε στη θάλασσα!..

***

Εις τον Λεώνην, των εκ των πρώτων τυπογράφων, άλλοτε, των Αθηνών, που του ζητούσε δι' επιστολής τα τυπωτικά της «Ακροπόλεως», όλίγες δηλαδή χιλιάδες τότε - του άπήντησεν με ένα τον γράμμα του χρονολογούμενον από Άπρίλιον του 1905.

— Οι έχοντες πρέπει να εινε έπεικεις προς τους μη έχοντας.

Και ο κ. Λεώνης έφάνη τόσο έπεικτής, που... ακόμα έχει να τα λάβη.

Έπρόσεξεν όμως να μη χάση την επιστολή.

***

Ήταν ένας μεγάλος φυσιολόγος, άπερίγραπτος.

Μιά φορά, δεν ένθυμώμαι σε ποιά ξενοδοχείο έξοχης, έμενε μαζί με τον Λοβέρδο. Το πρωί που ύπννησε, άνοιξε το παράθυρο και το δωμάτιο πλημμύρισε από άφθονο, χρυσό, ζωγόνο, χαροπό φως ήλιου.

Τότε ο Γαβριηλίδης πήγες και στάθηκε εμπρός εις το παράθυρο, και κυττάζοντας προς το μέρος της ανατολής, που έρχόταν ή ήλιοπλημύρα, άρχισε να βγάξει, τάς συνήθεις ανάρθρους του κραυγάς, μέσα εις τις ύποτες διεκρινετο ή λέξις:

— Χαράλαμπουα, μπουά, μπουά, ούα, α! α! α! α! α!

Ο Λοβέρδος έκπληκτος εστάθη και τον κύταξε.

— Καλά, τι εινε αυτά που κάνεις;

— Χαιρετώ τον ήλιο!

— Και τι εινε αυτά που τοι λές;

— Τίποτα! Βγάξω ανάρθρους φράσεις!

— Και χάθηκαν οι λέξεις να τοι πής;

— Στη χαρά και στον θαυμασμό, λέξεις δεν υπάρχουν! Τι κάνει το πρωί το άλογο, όταν το άφινουν έλεύθερο στην έξοχή, μέσα στο παχύ λαβράδι; Χρεμετίζει!.. Ο χρεμετίζει αυτός εινε ένας ύμνος προς την φύσιν!.. Το ίδιο κάνω κι' εγώ, σαν βλέπω τον ήλιο, γεμάτον δόξα ν' ανατέλλει.

***

Τον Παρασκευά Λεώνην τον άποκαλούσε «άγνωστον βιομηχανικήν δύναμιν», την όποιαν άπεκάλυψε το Χριστουγεννιάτικο φύλλο της «Ακροπόλεως» του 1897.

Τον χαρακτηρίζει δε ότι «έντός μιας δεκαπενταετίας, από το τίποτα, μόνον με την εργασία του, μόνον με την ευφυΐαν του,

μόνον με την τιμιότητά του, μόνον με την αυστηρότητά του, συγκερασμένην με ένα έξυπνο γλυκό μειδίαμα, κατώρθωσε να δημιουργήση ένα από τα πρώτα τυπογραφεία της Προτεσταντικής.

Τόση δύναμη απέδιδε στη θέλησι, στην εργασία και στην άναγχή καρδιά. Το γέλοιο!

Το γέλοιο κατ' αυτόν ήτο ή άγνωστος ήλεκτρική δύναμις του σώματος, της ψυχής, της μυστηριώδους ενεργείας του άνθρωπίνου οργανισμού.

— Μόνον τα ζώα, έλεγεν, και οι Έλληνες δεν γελούνε, άλλα μορφάζουν!

***

Εγγραψαμεν, ότι έκδιδον εις την Κωνσταντινούπολιν την «Μεταρρυθμισμόν» και επιτιθέμενος κατ' του Τουρκικού Κράτους, κατεδικάσθη εις θάνατον και ως εκ θαύματος εσώθη.

Δεν εγγραψαμεν όμως και πως εσώθη.

Όταν εστάλησαν οι χωροφύλακες να τον συλλάβουν ήταν στο τυπογραφείο. Άμα τους είδε να μπαίνουν, άμέσως το έννοισεν.

— Πού εινε ο Γαβριηλίδης; τον ρώτησεν ο έπικεφαλής του έποσπάσματος.

Και αυτός ψυχράμως:

— Κι' εγώ αυτόν περιμένω!

Και βαρυνθείς να περιμένη τον... Γαβριηλίδη, έφυγε και δεν τον είδανε οι Τούρκοι.

***

Μετά την φύσιν ειχε την ήσυχία και τη μελέτη ως δύο ήδονές του.

Μιά φορά έρχότανε από την Εύρωπην μέσω Πρίντεζι. Τα βαπόρια τότε πιάνανε στάς Πάτρας. Εις τάς Πάτρας πήρε το τραίνο να έλθη στάς Αθήνας. Άνοιξε το βιβλίο του και διάβαζε, όταν άνοίγει του βαγονιού ή πόρτα και μπαίνει ένα λάλον πλήθος γυναικών και άνδρών Νεοελλήνων.

Έννοιόσαν όλα τα μικροεπαίδια της μικροζωής των να τα πούν εκεί, νεοελληνικώς, μεγαλοφώνως, πράγμα το όποιον έκαμε τον Γαβριηλίδη να σκάσει.

Ένας εκ της παρέας βλέποντας αυτόν να διαβάει και να μη προσέχει εις τις φλυαρίες και έλληνολογίες τους, τον ρώτησε με κάποια περιέργεια:

— Πόθεν έρχεσθε, κύριε;

— Από την Κέρκυρα.

— Και τί εκάνατε εκεί;

— Ήμουν στο φρενοκομείο.

Στην άλλη στάσι οι φρόνιμοι και ευπρεπείς έλληνοάνθρωποι, φοβούμενοι να συνταξιδεύσουν με ένα... τρελλό, άλλαξανε βαγόνι.

***

Περίφημος κατασκευαστής λέξεων.

«Ήξαφισμός», «Ετοιμολογικός» κλπ.

Και για κάποιον καλόν Πατριόν δημοσιογράφον, που τον ήδίκησε μιά φορά, ειπε:

— Από το κεφάλι του ρέει άφθονος «παρωμία και παχυμορμία»!

***

Περίφημος κατασκευαστής λέξεων.

«Ήξαφισμός», «Ετοιμολογικός» κλπ.

Και για κάποιον καλόν Πατριόν δημοσιογράφον, που τον ήδίκησε μιά φορά, ειπε:

— Από το κεφάλι του ρέει άφθονος «παρωμία και παχυμορμία»!

***

Μιά άπόδειξις της μεγάλης του δικαιοσύνης.

Ο κατηγορηθείς για τη δολοφονία του μακαρίτη Θεοδώρου άγλιάνην Γεωργ. Μητσάας, ένεκεν της φύσεως του έγκληματος του Κωστογερακάρη, δεν εύρισκεν καμιά έρημειά να πη το δικαστήριο, ούτε προστάτη εύρισκε πονθενά.

Μόνον ο Γαβριηλίδης, αναθέσας εις δικηγόρους της έμπιστοσύνης του την μελέτην της δικογραφίας, έξεσπάθωσεν ύπέρ αυτού.

Το μόνον το όποιον έδέχθη, δι' όλον αυτόν τον πόλεμον, ο Γαβριηλίδης από τον Μητσεαν, ήταν όταν ήθώθη ένα εύχρηστο.

Κανείς όμως άλλος δεν τον έκλαψε, τόσο στον θάνατό του, όσο ο Μητσάας!..

***

Ο Γαβριηλίδης, καθώς ειπαμε, ειχε την «άγνοια των χρημάτων».

Έπειδή κατά την εποχήν των στερήσεων, το «Χουρτζιόν» του Έπιστομίου, ύπουργού του Βουρλούμη, ήθελος να τοι στείλν στο σπίτι του, τα άναγκασιόντα για αυτόν και την οικογένειάν του τρόφιμα, ο Γαβριηλίδης ήρνήθη, ζητήσας να πέρνν με δελτία και αυτός, όπως και όλοι οι άλλοι οι πολίται.

Το «Χουρτζιόν» τότε, έδωσεν έντολήν να τοι παρέχωνται δωρεάν.

Μόλις το έμαθεν και τουτό ο Γαβριηλίδης, μετέβαινε και τοι έπαιρνε μόνος του, για να τα πληρώνη.

Ο κ. Λύτρας τότε, ιδιαίτερος του κ. ύπουργού, έδωσεν έντολήν εις τον άρμόδιον υπάλληλον, όταν δίδει ρέστα εις τον Γαβριηλίδην, να τοι δίδη ως ρέστα, όλόκληρον το ποσόν των παραλαμβανόμενων από αυτόν τροφίμων.

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— “Ω! εγώ, άπάντησε μ' ένα έλαφρό χαμόγερό το κόμης, δε θα είχα καμιά αντίρρηση στα σχέδια σας. Το μόνο που πρέπει να σας γνωρίσω εινε ότι τα έσοδά μου τελευταία λιγόστεψαν και ότι δεν θα κάνω καμιά οικονομία, ώστε αν άποβλέπετε στην κληρονομία μου κόνετε άσχημα.”

“Η φράση αυτή μ' επλήγωσε” κοκκίνισα...

— Δε σκέπτομαι παρά για τον έαυτό μου, του άπάντησα.

“Ο πατέρας μου γαμογέλασε.

— Είπε καιρός πιά, μου ειπε, καταλληλότατος μάλιστα, να έλξετε να στάδιο.

— Ποιά, κύριε;

— Αυτό άποβλέπει σας.

— Μου φαίνεται, του άπάντησα τότε, ότι για ένα ευπατρίδη δεν υπάρχει παρά ένα στάδιο μονάχα, το στρατιώτου.

“Ο κόμης συγκατάνευσε.

— Θα φύγω αύριο, έπρόσθεσα.

— Γιατί αύριο; Να φύγετε άπόψε. Πάρτε μαζί σας ένα ύπη-

ρετιδού άλογο και φευγάτε σήμερα οι άποσκευές σας εινε έτοιμες, διάταξε.

— Εύχαριστώ, άπάντησα υποκλιόμενος.

“Η καρδιά μου ειχε φρουσώσει, άλλα αυτός έκανε πως δεν το πρόσεξε.

“Επήρε από το τραπέζι ένα σφραγισμένο φάκελλο κ' ένα πορτοφόλι γεμάτο και μου ειπε:

— Πάρτε τα αυτά. Είπε δυο φυλαχτά που δεν εινε αξία περιφρονήσεως. Το ένα εινε ένα γράμμα άπευθυνόμενο στον ευγενέστατο Ζάκ Άμυντ μέγαν έλεόδομον του βασιλέως, ύπουργόν και πρίταν τον Πανεπιστημίου των Παρισίων. Ο ευγενέστατος Άμυντ ειτανε φίλος μου και ίσως σας βοηθήσει να προοδεύετε.

Πήρα το γράμμα και τον ξαναχαιρέτησα.

— Το βαλάντιον περιέχει πεντακόσιες πιστόλες, έξακολούθησε ο κ. ντε Μορλάκ. Το ποσόν αυτό θα λαβαίνετε κάθε χρόνο από σήμερα. Φροντίστε ώστε αυτά τα χρήματα να σας φάνουν, έπειδή θα μου εινε δύσβατο να σας στείλω περισσότερα. Στο καλό, υποκλίθη...

Και ο πατέρας μου, ξανάρχισε το διάβασμά του...

“Έμεινα άκίνητος στη θέση μου, σά να με ειχε χτυπήσει κεραυνός, μη μπορώντας να πιστέψω ότι θα έφευγε χωρίς να μου σφίξει ο πατέρας μου το χέρι.

Σε λίγα λεπτά ο πατέρας μου ύπνώνοντας στην τόχη τα μάτια με ειβε να περιμένω άκομα μπροστά του.

— Λοιπόν... μου ειπε έκπληκτος, τι περιμένετε;

— Τίποτα, άπάντησα.

Και με την καρδιά μου πληγωμένη βαθειά έκανα να φύγω από το γραφείο.

Τότε, ο πατέρας μου σά να ειχε μετανοιώσει, μου ειπε:

— Άλήθεια, υποκόμη...

“Εγώ σκόνησα άμέσως με την έλπίδα ότι θαβλεπα στο πρόσωπό του κανένα φιλικό χαμόγελο, ότι θακουγα κανένα λόγο τρυφερό.

Μά αυτός με την ίδια ξεδιάντροπη που ειχε και πριν:

— Έπειδή έχετε την τιμήν να φέρετε τόνόμω μου, μου ειπε, προσπαθήστε να μη το κηληθώσετε.

Και με μιά κίνηση μου έδωσε να καταλάβω ότι ή συνομιλία μας ειχε τελειώσει.

Σε μιά ώρα έτρεχα καλπάζοντας προς το Παρίσι.

Το ένδιαφέρον του Βρινδινού όλοένα και μεγάλωνε όσο άκουγε την ιστορία του υποκόμητος. Πολλά σκεπτόναι για το Φλορεστάν σημεία της που ειχαν φανεί άπλουστα, λογικά και φυσικώτατα. “Ενα μέρος μου ναχα τοι έμενε να καταλάβη. Έπλησίασε άκομα προς το κρεββάτι κ' έδιπλασίασε την προσοχή του.

— Δε θα σας περιγράψω, έξακολούθησε ο Φλορεστάν, τη ζάλη που μου ήρθε όταν άντίκρισα για πρώτη φορά το Παρίσι. Είχα φτάσει άκριβώς τις ήμέρες των εορτών της στέψεως. Χάρις στην προστασία του έλεονόμου προσκολλητήκα σχεδόν άμέσως στην αλλη του Καρόλου Θ', που ειταν άκόμα παιδί δώδεκα χρόνων.

Μόλις πέρασε ένας άκριβώς χρόνος, το έπίδομα των πεντακοσίων πιστολών έφτασε μαζί μ' ένα σύντομο γράμμα του πατέρα μου. Στο γράμμα αυτό δε ζητούσε καμιά πληροφορία σχετικώς με την κατάσταση μου ή την ύγεια μου, μά άπλουστατα μου ζητούσε μ' άκρίβεια παραλαβής των πεντακοσίων πιστολών.

Εγώ, άπεναντίας, του έγραφα δεκαπέντε όλόκληρες σελίδες γεμάτες από στοργή και σεβασμό, με την υπόθεση ότι ή κλειστή εκείνη καρδιά θάνοιγε έπιστελους.

“Αλλάς περίμενα άπάντησιν.

Μετά δώδεκα μήνες άκριβώς έλαβα πάλι τις πεντακόσιες πιστόλες μ' ένα γράμμα συντομότερο από το

πρώτο.

Αυτή τη φορά ή φιλοτιμία μου ειχε πληγωθεί κ' έμμήθηκα ως προς την λακωνικότητα τον πατέρα μου στην άπάντησή μου.

Μά τον άλλο χρόνο—πράγμα παράδοξο!—ούτε γράμμα, ούτε λεπτά έλαβα.

Αυτό με δυσαρέστησε πολύ γιατί, ζώντας μέσα στην αλλή, έκανα άκριβτα έξοδα. Άναγκάστηκα λοιπόν να τα περιορίσω.

“Από την ήμερα εκείνη ως τη στιγμή που έγκατέλειπα το Παρίσι, δηλαδή τρία χρόνια κατόπιν, ο πατέρας μου δεν έδειξε κανένα σημείο ζωής. Θα μπορούσα να του γράψω και να του ύπενθυμίσω την ύπόσχεσή του σχετικώς με το έτήσιο έπίδομα, μά ή περιφάνεια μου μ' έμπόδιζε να το κάνω.

Προσπαθούσα λοιπόν να ζω με το μισθό, φροντίζοντας συγχρόνως να έξασφαλίσω την σταδιοδρομία μου.

Δυστυχώς όμως ο τρόπος με τον όποιον είχα άνατράφει έμελλε να γίνη έμπόδιο στην τύχη μου. Είχα άποκτήσει ένα σωρό επαρχιώτικες προλήψεις, μισούσα τα ψέμματα, ή ύποκρισία μ' έκανε ν' άγνανκτώ, ή κολακεία με θύμωνε... με δυο λόγια είμουν ένας άγριοάνθρωπος.

Γι' αυτό με ειχαν νομίσει στην αλλή για κοινό, ίσως και ν' αυτό το λόγο δε μπορούσα να προοδεύσω; ένώ οι άλλοι συνδεάφοι μου κάθε μέρα βαθμούς και άξιώματα έπαιρναν.

Βλέποντας λοιπόν ότι δε θα μπορούσα να προοδεύω μέσα στο παλάτι, άποφάσισα να φύγω και να θετώ μαζί με το σπαθί μου στην ύπηρεσία όποιουδήποτε ξένου έθνους—φάνει να μην είταν έθνηρικό στη Γαλλία.

“Αλλά πριν εγκαταλείψω την Γαλλία, έφρινα καλό να έπισκεφθώ τον πατέρα μου και να του γνωρίσω την άπόφασή μου, αν και το είξερα από πριν ότι λίγο θα τον ένοιαιζε. “Όστόσο είταν πατέρας μου και ενόμιζα ότι έπρεπε να ξέρει τι θα έκανα.

“Ενα ώραίο πρωί λοιπόν βρέθηκα στον πύργο. “Η πόρτα του είταν ορθάνοιχτη. Πέρασα λοιπόν το σκαλοπάτι και μπήκα μέσα στην αλλή των τιμών, ή όποια μου έκανε άμέσως έντύπωση λόγω της εγκαταλείψεως στην όποια βρισκόταν.

Τα ποδοβολήτά του άλόγου μου δεν προσείλυνσαν την προσοχήν κανενός. Μονάχα ή ήχη μου άπάντησε.

Πέψαμ τότε, και κατατρομαγμένος σχεδόν από την άπόλυτη αυτή σιωπή, διέτρεξα όλα τα διαμερίσματα των ύπηρετών. Δεν εύρηκα κανένα.

Κανένα άλογο δε βρισκόταν στους σταύλους, κανένas σκύλος στις αλλές, κανένas ύπηρετής πονθενά.

Στά έρημα μαγειρεία οι φωτιές είταν σβησμένες και φαινόντουσαν ότι ειχαν χρώνια ν' άνάψουν.

“Ενας φόβος μ' έπιασε άμέσως και μου πέρασε ή ιδέα μήπως ειχε πεθάνει ο πατέρας μου. Με παλιούς στην καρδιά μου έμνημα στον πύργο και διευθύνηκα προς το γραφείο του πατέρα μου. Με χέρι που έτρεμε σήκωσα το παραπέτασμα της πόρτας.

Λόξα σοι ο Θεός! ο κύριος ντε Μορλάκ είταν εκεί.

Καθισμένος μπρός σ' ένα τραπέζι, σκυφτός, διάβαζε.

Κοντά του, άπάνω σ' ένα μικρό τραπέζι, βρισκόντουσαν τα λείψανα ενός λιτωτάτου δείπνου, από νερό, φρούμ και λίγους καρπούς. “Όσο για τα πλάσματα έαπλά που ο κόμης άγαπούσε να περιστοιχίζεται, αυτά ειχαν γίνει άφαντα.

Κατάλαβα τα πάντα.

“Ο άνεξήγητος πλούτος του πατέρα μου όπως ήρθε, έτσι και ειχε φύγει.

“Εάν έδω και τρία χρόνια ο πατέρας μου ειχε πάψει να μου στέλνει το έπίδομα που μου ύπα-σθεύηκε, αυτό έγιανε γιατί κι' ο ίδιος έστερείτο των άναγκασιων προς τοζήν.

γιατί τρία χρόνια τώρα, ο μυστηριώδης ίππερς δεν ειχε φανεί στον πύργο...

XI

“Όπου ο Φλορεστάν παρατηρεί ότι κάτι τοι λείπει...

Άκούοντας τα βήματά μου, ο πατέρας μου ήρωσε τα μάτια του.

— Ά, ειπε ήσυχα, είστε οείς, υποκόμη; Νόμιζα πως ειχατε πεθάνει.

Τέτοια είταν ή ύποδοχη του πατέρα μου όποτε από πέντε χρόνων χωρισμό μά δε μ' έλό-πης καθόλου, γιατί την περιμένα.

(Άκολουθεί)

Καθισμένος μπρός σ' ένα τραπέζι σκυφτός, διάβαζε...

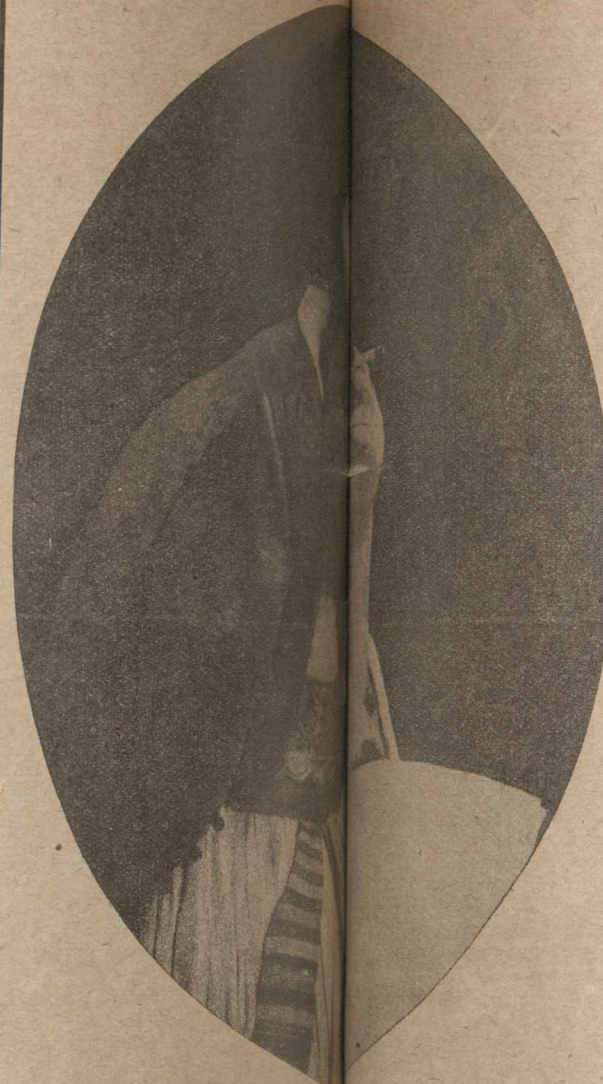

Ἡ περίφημη Βερολινέζα χορεύτρια Μπέττυ Ντελλών, ἡ ὁποία θριαμβεύει εἰς τὸ θέατρον «Τάνζεμαν» τοῦ Βερολίνου.

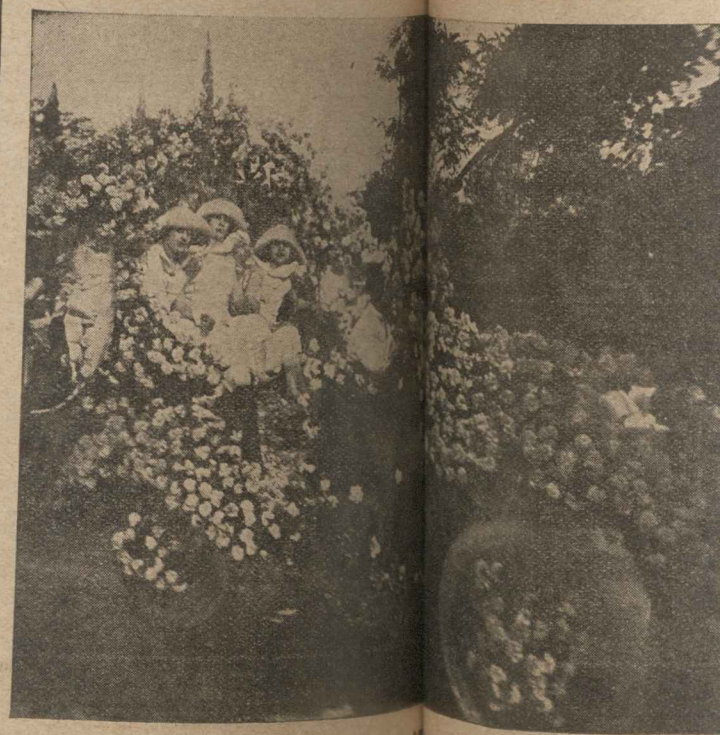
ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗΝ ΑΓΟΡΑΝ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΑΓ. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ.— Γνωσταὶ Πειραιώτιδες κυραὶ πρωτοστατοῦσαι εἰς τὴν ἑορτήν.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΟΓΡΑΦΟΝ

Ἡ διάσημος καλλιτέχνης τοῦ Αἰγυπτίου Λουγκφελδου εἰς τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον ἔπαιον ἐδμητοῦρησεν ἕνα πρῶτης τάξεως ρολοὶ καὶ ἔφερε Ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν εἰκόνα, τῆς πηγαινέει

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΑΝΘΕΩΝ

Τὸ βραβευθὲν ἀνθοστόλιστον ἔργον τοῦ ἀδικοῦ Κιάντη ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡ χαριτωμένη Λαϊκὴ Μπράουκτον σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀλιευτικὸς θριάμβους τῆς. Καθὼς βλέπετε, τὰ ψάρια ποὺ ἔπιασε εἶνε μεγαλείτερα καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΡΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.— Αἱ κ. κ. Παπαδοπούλου, Λυκουρέζου καὶ αἱ Δίδες Παπαδάκη καὶ Σταϊκού πρὸ τοῦ βιβλιοπωλείου Ἐλευθερουδάκη.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΥΚΟΛΑΚΑ", ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Μαργαρίτα τότε τούπιασε το χέρι και του το κρατούσε καθώς βγαίναμε απ' το σπίτι. Κι' όταν έλκειώσαμε την εξώπορτα και βγήκαμε στο περβόλι, του το κρατούσε ακόμα.

Πήραμε εν' άμαξί και πήγαμε στο Μάντιγκτον. Άφου φορτώσαν όλες τις κάσες στο τραίνο οι εργάτες, μπήκαμε κι' αυτό μέσα. Επίσης φορτώσαν και κάτι κάρα που μας έχρησιμευαν για να πάμε τις μεγάλες σαρκοφάγους από το σπίτι στο στάθμο.

Στο Ουέστερτον, όπου θα βγαίναμε για να πάμε στο Κόλλιον, θα βρισκαμε κι' άλλα κάρα και πολλά ζώα. Ο κ. Τρελόνι είχε παραγγείλει για μας ένα βαγγόν-λι και μόλις ξεκίνησε το τραίνο, πέσαμε όλοι να κοιμηθούμε.

Αυτή τη νύχτα κοιμήθηκα βαθιά και ήσυχα. Είχα ένα ασήμα ασφαλείας απόλυτο κι' ευχάριστο. Η όριστηκή δήλωση της Μαργαρίτας «Δε θα μ' αδικήσει απόψε!», με είχε τελείως καθησυχάσει. Δεν άπορούσα γι' αυτό, ούτε εγώ, ούτε κανένας άλλος.

Έπειτα όμως άρχισα να σκέπτομαι γιατί είχα τέτοια πεποιθήσεις...

Το τραίνο πήγαμε σιγά και σταματούσε συχνά' καθώς ο κ. Τρελόνι δεν ήθελε να φτάσει στο Ουέστερτον προτού νυχτώσει, δεν ήταν ανάγκη να βιαζόμαστε' είχαμε κανονίσει να δίνουμε στους εργάτες να τρώνε σε ορισμένους σταθμούς. Έμεις είχαμε τις προμήθειές μας μαζί μας στο βαγόνι.

Όλο αυτό τάπηγμα δεν μίλησα για τίποτα άλλο παρά για το μεγάλο πείραμα, που άσασχολούσε τώρα όλων μας γενικώς τις σκέψεις. Και καθώς περνούσε ο καιρός, ο κ. Τρελόνι μιλούσε όλοένα και πιο αισιόδοξος' οι ελπίδες του άρχισαν να γίνονται πεποιθήσεις. Ο δόκτωρ Ουίκεστερ φαινόταν ότι συμμερίζονταν κι' αυτός κάπως τις ελπίδες του κ. Τρελόνι, αν και τότε-τότε έλεγε τίποτα που να αντιβαίνει στις θεωρίες του κ. Τρελόνι και μ' ας έκανε να άμφιβάλλουμε. Από τ' άλλο μέρος ο κ. Κορμπέκ φαινόταν ότι δεν παρεδέχτο τις θεωρίες του κ. Τρελόνι. Ίσως όμως να τις παρεδέχτο, αλλά να μην ένθουσιάζονταν τόσο εύκολα όσο οι άλλοι, αλλά έμάς μ' ας φαινόταν ότι ήταν αντίθετοι γνώμης.

Όσο για τη Μαργαρίτα, αυτή φαινόταν σαν άποκαυμένη. Η τίποτα άλλο νεότερο θα σκεφτόταν, ή άρχισε να παίρνει τα πράματα περ σοβαρά τώρα. Ήταν άφηρημένη και κακοδιάθετη. Πότε-πότε όμως άφανε άποτομα αυτό το δύσθυμο ύφος της. Αυτό συνέβαινε συνήθως όποτε σταματούσε πουθενά το τραίνο, ή την ώρα που το τραίνο, περνώοντας από καμιά γέφυρα έκανε ν' αντηχούν οι κύμα λόφοι. Τότε άρχισε να κουβεντιάζει μαζί μας, κι' έλάμβανε μέρος στην συνομιλία μας, σαν να ήθελε να μ' ας δείξει πως ότι δήποτε κι' αν σκεφτόταν άφηρημένη, άκουγε τι λέγαμε και μεις. Έμένα μού φερόταν μ' ένα τρόπο παράξενο. Κάποτε-κάποτε μ' άπέφευε, σαν να με ντροπίζανε ή να μ' ας καταδεχόταν' αυτό κ'ρώτη μου φορά τώβλεπα. Άλλες φορές πάλι μού άρχιζε κάτι ματιές πάθους, κι' ή φωνή της μ' έκανε να τρελαίνωμαι από τη χαρά μου.

Όσοποτέποτε, το ταξείδι μας τελείωσε χωρίς να συμβή τίποτα το έξαιρετικό' ένα μόνο έπεισόδιο συνέβη, αλλά έμεις κοιμόμαστε εκείνη την ώρα και δεν άνησυχήσαμε καθόλου. Μ' ας το έλπε έπειτα ένας ύπλληλος του σιδηροδρόμου, το πρωί. Μεταξύ Νιόλιν και Τένιαμυθ το τραίνο σταμάτησε εξ' αιτίας ενός ανθρώπου που κοινούσε με το χέρι του ένα άναμμένο δαυλί άπάνω στη σιδηροδρομική γραμμή. Ο οδηγός άναγκάστηκε να σταματήσει' κι' έλθε τότε ότι κοντά στη γραμμή είχε λάβει χώραν μικρά καθήσεις του εδάφους, κι' είχε πέσει άπάνω στη γραμμή λίγο χώμα από ένα ύψωμα' αλλά δεν είχε πάσει τίποτα ή γραμμή, και το τραίνο μ' ας έκανε να εξακολουθήσει το δρόμο του, χωρίς καμιά σημαντική άργολογία.

Εφθάσαμε στο Ουέστερτον στις ένν' ώρα περίπου το βράδυ. Στο σταθμό μ' ας περιμέναμε τα κάρα, και άρχισαμε το ξεφόρτωμα άμέσως. Έμεις όμως δε μείναμε για να επιβλέψουμε, γιατί αυτή τη δουλειά την είχαμε άναθέσει σε άλλους άρμόδιους. Πήραμε ένα άμαξί και τραβήξαμε στο σκοτάδι της νύχτας για το Κόλλιον.

Το σπίτι του κ. Τρελόνι, όπως φαινόταν στο δυνατό φως της ασλήνης αυτή τη βραδιά, έκανε σ' όλους μας έντυπωση. Ήταν ένα μεγάλο σπίτι, ένα παλιό μέγαρο, χτισμένο όλο με σταχτιά πέτρα' ήταν χτισμένο άπάνω άκριβώς από τη θάλασσα, στην κορυφή ενός ψηλού βράχου' κι' όταν στρίψαμε το δειροφτυμένο δρόμο που είναι σκαλιστός μέσα στο βράχο και βγήκαμε στη μικρή επίπεδη έκταση στην κορυφή του βράχου, όπου ήταν θεμελιωμένο το σπίτι, άκούσαμε καθαρά το άφλασμα των κυμάτων που χτυπούσαν κάτω στο βράχο, κι' άναπνεύσαμε

τόν καθαρό, ύγρο και μυροβόλο αέρα της θάλασσης.

Κατάλαβαμε τότε άμέσως ότι το σπίτι αυτό ήταν κατάλληλο για τη δουλειά που το θέλαμε.

Μέσα στο σπίτι, τα βρήκαμε όλα έτοιμα. Η κ. Γκράντ και οι άλλοι ύπηρέτες και ύπηρέτριες είχαν κάνει τη δουλειά τους καλά, και το σπίτι ήταν καθαρό και συγυρισμένο.

Πρώτα-πρώτα μ' ας έδειξε ο κ. Τρελόνι τα κυριότερα δωμάτια, κι' έπειτα χωριστήκαμε, κι' ο καθένας πήγε ν' αλλάξει ρούχα, γιατί το ταξείδι μας είχε διαρκήσει πάνω από είκοσιτέσσερες ώρες.

Το βράδυ φάγαμε στη μεγάλη τραπέζια που βρισκόταν στο νότιο μέρος του σπιτιού, όπου οι τοίχοι του φάνεσαν ως την άκρη του γυρομ' άκουγότανε από κει καθαρά το κύμα της θάλασσης που έδερνε άδιάκοπα τους βράχους.

Άφ' ού φάγαμε μαζευτήκαμε όλοι στο δωμάτιο που ο κ. Τρελόνι τότε κάνει γραφείο του, και που συγκοινωνούσε απ' εθείας με το διπλανό που ήταν ή κρεββατοκάμαρά του. Καθώς μίλημας μέσα, το πρώτο πράγμα που πρόσεξα ήταν ένα μεγάλο χρηματικό βώτιο, όμοιο μ' αυτό που έχουμε στην κάμαρά του στο Λονδίνο. Όταν μπήκαμε μέσα, ο κ. Τρελόνι έβγαλε από την τσέπη του το πορτοφόλι του και τώβλεπε στο τραπέζι. Το πάτησε με το χέρι του, κι' άξαφνα το πρόσωπό του άρχισε να παράξει. Μ' ας χέρια που τρέμαν, το άνοιξε, λέγοντας:

— Δεν το βλέπω να φουσκώνει. Έλπιζω να μην έχει συμβή τίποτα...

Μαζευτήκαμε όλοι κοντά του. Η Μαργαρίτα μόνο έμεινε άπορη' στεκότανε μόνη της, όρθια κι' άμύλητη, άκίνητη σαν άγαλμα. Είχε μ' ας άφηρημένη όψη στα μάτια της, σαν να μην ήξερε, ούτε να την έννοιαζε για ότι συνέβαινε γύρω της.

Μ' ας άπελπισμένη χειρονομία, ο κ. Τρελόνι πέταξε το πορτοφόλι του άπάνω στο τραπέζι. Και καθώς έκεσε έξηλημένως οι μ' ας καρέκλα που άνε δάιλα του, είπα με βραχνή φωνή:

— Ό Θεέ μου! Έφυγε! Χάθηκε! Χωρίς αυτό το μεγάλο πείραμα δεν μπορεί να πετύχει...

Τα λόγια του φανήκανε ότι ξυπνήσανε τη Μαργαρίτα από την άφηρημά της. Ένας σπασμός φάνηκε άξαφνα στο πρόσωπό της, και ήσυχασ άμέσως' χαμογελάοντας τότε, είπα στον πατέρα της:

— Μπορεί να τ' άφρισε στην κάμαρά σου, μπαμπά. Ίσως έκει από το πορτοφόλι σου, έν' αν άλλάξει ρούχα.

Χωρίς να πούμε λέξη, τρέσανε όλοι στη διπλανή κάμαρα, περνώοντας από την κρεββατοκάμαρα του κ. Τρελόνι. Και μείναμε όλοι μ' άνοιχτο το στόμα.

Άπάνω στο τραπέζι ήταν το κόσμημα των επτά άστέρων και το κάθε άστρο έλάμπε σαν άληθινό.

Δειλά-δειλά, κυττάξαμε όλοι πίσω μας' έπειτα κυττάξαμε ο ένας τον άλλον.

Η Μαργαρίτα ήταν τώρα όπως και έμεις. Δεν ήταν πειά όσος πριν, σαν άγαλμα.

Χωρίς να π' ας λέξη, ο κ. Τρελόνι σήκωσε το κόσμημα και το πήρε γρήγορα μαζί του στη διπλανή κάμαρα. Όσο ήσυχότερα μπορούσε, άνοιξε την κάσά του με το κλειδί που είχε έμενο στο χέρι του, κι' έβλεπε το πολύτιμο κόσμημα μέσα. Όταν έλκυσε τη βρειά πόρτα της κάσας και την κλείδωσε καλά, φαινόταν ότι ένπνε πειά έλευθερα.

Αυτό το έπεισόδιο μ' ας άνησχόλησε άρκετά και μ' ας έκανε σκεπτικούς. Άλλά τώρα ή Μαργαρίτα ήταν έρηνη.

Εν' άφ περιμέναμε να φτάσουν τα κάρα, ο κ. Τρελόνι μ' ας έδειξε το σπίτι και μ' ας πήγε σ' όλες τις κάμαρες' συγχρόνως μ' ας έλεγε που θα βάχαμε τα πράγματα που φέραμε μαζί μας. Έκείνα όμως τα πράγματα που είχαν άμεση σχέση με το μεγάλο μας πείραμα δε μ' ας είπαμε που θα τα βάχαμε. Οι κάσες που τα περιείχαν θα μένανε προς το παρόν στην έξω είσοδο, στο χόλλι.

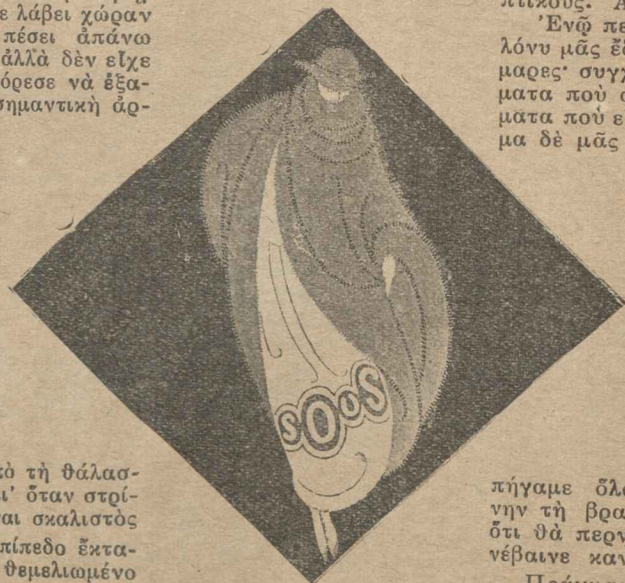
Άφου γυρίσαμε όλο το σπίτι, φθίσανε και τα κάρα με τα πράγματα, κι' άρχισε πάλι ή χθεσινόβραδυνη κίνηση.

Ο κ. Τρελόνι στεκόταν έξω στο χόλλι, κοντά στη μεγάλη σιδερένια πόρτα, κι' έδινε οδηγίες στους εργάτες, που να βάχουν τις διάφορες κάσες. Και όσες περιείχαν πολλά μικροπράγματα, τις έφρισε στη μέσα είσοδο για να τις άνοίξουν.

Σ' ας λίγο τα είχαν ξεφορτώσει όλοι οι εργάτες και τα κάρα φέγανε, κι' έμεις πήγαμε όλοι στα δωμάτια μας. Είμαστε ήσυχoi εκείνη την βραδιά. Και νομίζω ότι είμαστε όλοι βέβαιοι ότι θα περνούσαμε τη νύχτα καλά και δεν θα μ' ας σενέβαινε κανένα άλλο άπρόοπτο.

Πράγματι, δεν συνέβη τίποτα' το πρωί έδ' αλυσαν όλοι ότι περάσανε θανμάσια.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Η νεανική ζωή του μεγάλου Γάλλου συγγραφέως έπέρασε γεμάτη περιπέτειες. Μετά την εις Γαλλίαν έπιστροφήν του και την δημοσίευση των πρώτων έργων του, περιήλθεν εις διάσταςιν προς τον πατέρα του, ο όποιος τον προόριζε διά το πολυτεχνείον. Πιεζόμενος από οικονομικάς ανάγκας άναγκάστηκε να δεχθ' επιχορήγησιν τινα, ή όποία του άπενεμήθη υπό της Κυβερνήσεως του Λουδοβίκου ΙΗ'. Ο Ουγκώ ένόμισεν ότι αυτή του έδιδετο ως ένδωκονας δι' όσα είχε γράψει. Βραδυτέρον όμως έμελλε να μάθ' την άληθή αιτίαν της ένδοιας ταύτης.

Εκτά την έποχην εκείνην είχε άνακαλυφθ' συνωμοσία τις κατά της Βασιλείας, της όποιας οι άρχηγοί είχαν όλοι συλληφθ', εκτός ενός όνομαζομένου Βελόν, τον όποιον είχε άλλοτε γνωρίσει ο Ουγκώ.

Συγκληθείς από την είδησιν αυτή, δεν χάνει καιρό και άυθόρμητος γράφει προς την μητέρα του έπαναστάτου διδόν εις αυτήν την διευθύνσιν της κατοικίας του και παρακαλών συγχρόνως αυτήν, να είδοποιήσ' τον υιόν της, ότι εινε έτοιμος να τον δεχθ' και να τον κρύψ'η, οιαδήποτε ώρα της ήμερας ή της νύκτας. Την έπιστολήν αυτήν, χωρίς να ύπολογίσ' τίποτα, έν πάση άφέλεια, την κίπτει στο ταχυδρομείον.

Η άστυνομία όμως κατορθώνει να την άνακαλύψ'η, την άνοίγει, άναγινώσκει το περιεχόμενον, παραφυλάττει και συλλαμβάνει τον Βελόν. Ο Λουδοβίκος μαθαίνει το γεγονός, ύποθέτων δε ότι ο Ουγκώ, έπίτηδες έστειλε την έπιστολή στο ταχυδρομείο για να δ' αληθ' ή άστυνομία προς άνακαλύψ'ιν του συνωμότη, τ' ας άπονέμει την ρηθείσαν επιχορήγησιν.

Η άπελπισία του Ουγκώ, όταν μ' ας ήμερα ο Διευθυντής του ταχυδρομείον, για να γελάσ' μαζί του, άφηγήθη τα συμβάντα, προσθέτων ότι ο Βελόν έτουφεκίσθη, ήτο άνεγκφραστος.

— Άλλά τότε το έπίδομα που παίρνω, εινε ή τιμή του αίματος! Ο! άνεφώνησε κλαίων ο ποιητής.

***

Δεν ήτο ακόμα είκοσιτριών έτών όταν άπεφασίσθη, επί της βασιλείας του Καρόλου Ι' να του άπονενμηθ' το παράσημο του ίππου της Λεγεώνας της Τιμής.

Ο τότε ύπουργός Λαροσφουκά, παρουσίασεν εις τον Βασιλέα και τα δύο όνόματα του Λαμαρτίνου και του Ουγκώ, έν μέσφ πληθους άλλων, οι όποιοι έπροτεινοντο προς τών αυτών σκοπόν.

Ο Βασιλεύς έπήρε την πένην κι' έσβυσε τα δύο αυτά όνόματα. — Πώς; Γιατί, Μεγαλειότατε; Δύο άνθρωποι τόσο ένδοξοι! Άνέκραξε κατάπληκτος ο Λαροσφουκά.

— Άκριβώς, γιατί εινε τόσο ένδοξοι τους έσβυσα, άπεκρίθη ο Κάρολος Ι'. Τα όνόματά των δεν πρέπει να συγχυθούν με αυτών των σοφών. Παρουσιάσατέ μου, παρακαλώ, ένα χωριστόν διάταγμα, διά τους Λαμαρτίνον και Ουγκώ.

***

Οι άντίπαλοι έναντίον των όποιων είχε να καλαίσ' εις το φιλολογικόν του στάδιον, ήσαν οι μέγιστοι ίσως τών ποιητών και συγγραφέων των νεωτέρων χρόνων. Άλλά, μετά τας πρώτας επιτυχίας του, δεν έβράδυνε να έννοήσ' ποίαν ύπέροχον θέσιν έμελλε να καταλάβ'η μεταξύ όλων αυτών.

Την συναίσθησιν λοιπόν ταύτην—ή τον έγωισμόν, αν θέλατε—έπιθυμω να περξ'η κάπως ο γνωστός δραματικός συγγραφέας Βαργιέρε, τον έρώτησε κάποτε πονηρά:

— Πώς εινε ο πρώτος ποιητής της Γαλλίας κατά την γνώμην σας, Ουγκώ;

Και ο Ουγκώ άπήντησε πονηρότερα:

— Ο Μυσός εινε ο δεύτερος.

*

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΝΟΣ ΝΕΑΡΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

(Βαρομετρικά παρατηρήσεις)
σχετικά με τα νεύρα της συζύγου του)

ΔΕΥΤΕΡΑ: Νέφη πυκνά. Καθ' όλην την ήμεραν ο ήλιος άόρατος.

ΤΡΙΤΗ: Συννεφιά και ψύχρα' ο καιρός λίαν δυσάρεστος.

ΤΕΤΑΡΤΗ: Ψύχος κάτω του μηνός. Η ψυχρότης άρχεται να γίνεται δομινάντη.

ΠΕΜΠΤΗ: Ουρανός νεφελώδης. Ο ήλιος άνέτειλε έσθυρότατος. Όλα τα σημεία προμηνούν θύελλαν.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ: Την πρωίαν θύελλα μετά βροντών και αστραπών. Κατά το διάστημα της ήμερας άρχεται να αιθρία καταφανώς.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ: Ήλιος λαμπρός, άρχεται χλιαρότης καιρός. Προς το έσπρας πύπει χάλασα... Λογισασθ'ν!...

ΚΥΡΙΑΚΗ: Πρωί, πρωί έλαφρός μ' ατης. Κατά το δείπνον καιρός διανεστός και αέθριος. Το έσπρας, μετά την έπιστροφή εκ του θεάτρου, θύελλα και σεισμός τρομαρός. Πέφτει χαλάς και βροχή... γρονθοκοπημάτων!...

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΔΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΕΤΙΕΝ ΡΕΥ'

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο άγιος και άδυσώπητος τρομοκράτης Ροβεσπιέρρος έγραφε σε μίαν μυστικήν του ερωμένην:

«Μην μού γράφεις και μην έρχεσαι!»

Όταν σε βλέπω λυώνω, όταν σε σκέπτομαι άδυνατώ και χάνωμαι.

Δεν είμαι ο σκληρός έπαναστάτης, ο χαλύβδινος. Είμαι ο μαλακός και μελοζυμωμένος έραστής σου που του γεμίζεις σύ, την ζωήν, την καρδιά του.

Διά το όνομα της έπαυστατικής ιδέας, διά το όνομα της πατρίδος μ' ας γράφεις και μην έρχεσαι!»

***

Και ο Σαίξπηρ, πόνησε και τραγούδησε για την άγάπη.

Το μάτι μου εινε, κι' ή καρδιά, σε πόλεμο μεγάλο...

πως να μοιράσουν την καλή, της όμορφιάς σου θέα.

Το μάτι θέλει απ' την καρδιά, το ίδιο, ζητάει και τ' άλλο...

Και τέλος βάχουνε δικαστές τους λογισμούς, για να γίν'η δικαία ή διανομή μεταξύ ματιών και καρδιάς.

Και οι λογισμοί γράφουν, χωρίζουν και καταγράφουν:

Κ' έπανε οι λογισμοί, εις το μάτι.

ας εινε, μάτι, το λοιπόν,

δικό σου το κομμάτι της

— κομμάτι χιονάτο—

και ή καρδιά, ας έχει τη χρυσή μας,

καρδούλα, που έρωτίσας σ' αυτή για μέ, ο έρως.

Δηλαδή ο Σαίξπηρ έδωσε στο μάτι τη θεωρία και στην καρδιά την άληθινή άγάπη.

Η ΧΑΡΕΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Τοκετός! Λέξεις που περικλείει τον πόνον, την έλπιδα, τη χαρά, την τύχη του συνειδότος και τόσα άλλα αισθήματα...

Η χαρά της μητρότητος πρέπει να εινε πανίσχυρη για ν' άντιμετωπίσ'η τους πόνους όπου φέρονε.

***

Ο Άκαδημαϊκός Λεγκουβέ, γράφει:

«Μιά γυναίκα γεννάει.

Κοντά κάθεται ο άνδρας της άνήσυχος, ή μάνα της τρέμει, ο γιατρός εινε σιωπηλός. Όλοι τον κυττάζουν.

Άξαφνα άκούεται μ' ας μικρή κραυγή, ή πρώτη της ζωής κραυγή. Γεννήθηκε ένα παιδί.

Όλοι ρωτούν:

— Τι εινε;

— Κορίτσι!

Για πόσους αιώνας, σε πόσα έθνη ή λέξη αυτή: «εινε κορίτσι» ήταν λέξη άπελπισίας και ήτανε ακόμα και σημείο της ντροπής.

Έπολεμήθηκε ή πρόληψις, αλλά ύπάρχει πάντα κατά βάθος...

***

Η Γυδάλισσα έλεγε στον Δορβάλ.

— Πόσον φοβόμην της γέννας τη φοβερή στιγμή!

— Τότε μείνατε άτυχεμένη.

— Ό! Το γιατικό εινε χειρότερο από το κακό.

***

Η κυρία Στάελ, ρωτούσε μ' ας ήμεραν τον Μενάον Ναπολέοντα:

— Ποιά, κατά τη γνώμην σας, εινε ή πρώτη γυναίκα στη Γαλλία;

Η κυρία Στάελ, περιέμενε μ' ας λίγο κολακευτική θ' απάντησι.

— Εκείνη που ένέγγινε περισσότερα παιδιά της άποκρίθηκε ο Μέγας Ναπολέων.

***

Οι σοφοί και οι ειδικοί παρατηρήσαν ότι ή περισσότερες γεννήσεις γίνονται τον μήνα Μάρτιο και κατά δεύτερο λόγον τον Γεννάριον.

Όταν οι πειά έρωτικοί μήνες εινε ο Ιούνιος, Ιούλιος και Αύγουστος.

«ΑΓΑΠΗΜΑΙ»

«Αγαπείμαι» ή «άγαπω» εινε της κ' ας διάς το αισθήμα, που σ' ας προσκολλάει ιδιαιτέρως στο πρόσωπο που σ' ας εινε προσφιλέ.

(Άκολουθεί)

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΠΡΩΤΟΦΙΛΗΘΗΚΑΝ...

ΤΟΥ JEAN RAMEAUX

Στο πάρκο, η καστανιάς είχαν φύλλα κίτρινα, κίτρινα, κατάνιτρινα, γιατί ένιωθαν ότι πλησίαζε ο θάνατός τους. Από τους κλάδους των, έπεφτε κανένα κάστανο από καιρό σε καιρό, κάτω στο νοτισμένο έδαφος...

Η Αρμάνδη έτρεχε μέσα στο πάρκο αυτό και προσπαθούσε να πιάνει τα κίτρινα φύλλα που έπεφταν, πριν να πέσουν στη γη. Και όταν έπιανε κανένα φύλλο, το φιλούσε, το φιλούσε με τα παιδικά της χείλια, χωρίς να ξέρη και αυτή γιατί. Ίσως γιατί την τραβούσε το όμορφο χρώμα του, ίσως από εκδήλωσι υπερβολικής χαράς, για την όμορφη εκείνη φθινοπωρινή εσπέρα.

Έξαφνα, στη στροφή του δρομίσκου, καθώς πληδούσε να πιάνει ένα φύλλο, που έπεφτε, τα μάτια της έπεσαν άπάνω σ' έναν γυρολόγο, έναν έφηβο ντυμένο με φορέματα από κόκκινο βελούδο, που σήκωνε στον ώμο του, ένα ξύλινο κασελάκι. Καθώς ακουγίστηκαν, το κιβωτίδιο, ανάδωσαν έναν ήχο, σαν να πέφτον από μέσα πράγματα διάφορα.

— Ω! συγχώρησέ με, κύριε! είπεν η κόρη.

— Δεν πειράζει, ψιθύρισε ο νέος κοκκινίζοντας.

— Δεν έπρόσεξα... μήπως έσπασα τίποτε; — Δεν πιστεύω... για να δούμε!

Ακούμπησε κάτω το μικρό του κουτί και τ' άνοιξε.

Η Αρμάνδη ήταν καταλυπημένη.

— Πόσο θα λυπηθώ, αν σάς έσπασα τίποτε, είπε κοιτοζυγώνοντας.

Και καθώς ήταν σκυμμένη, άγγιξε με τις κατάνυχες τις μπουκλές της, του γυρολόγου το κασέτο.

Μπουκαλάκια με μελάνη, δακτυλίδες, βαζάκια με πομάκι, ήμερολόγια, σφουρίχτες, πίστες από ζάχαρι και διάφορα παιχνιδάκια ήταν μέσα στο κουτί του γυρολόγου.

Μία πίπα από ζάχαρι είχε σπάσει.

— Την αγοράζω, είπεν η μικρούλα η Αρμάνδη, χωρίς να σκεφθεί, πόσο κοστίζει;

Και άνοιξε ένα μικρό, μεταξωτό πουγγάκι.

— Πόσα έχει;

— Τίποτα, δεσποινίς.

— Μά...

— Αφίστε να σάς τη χαρίσω.

Τότε η Αρμάνδη χαμήλωσε το κεφάλι της κι έμεινε λίγες στιγμές σιωπηλή, έπειτα έκλεισε τα μάτια της, έσκυψε ακόμα περισσότερο και φίλησε τον μικρό γυρολόγο στο μάγουλο.

— Αντίο! του είπε φεύγοντας. Το όνομά μου είν' Αρμάνδη.

— Εσένα πώς λένε;

— Έμένα; Έστερμάν.

Η Αρμάνδη έφυγε, μα μόλις βρήκε ένα θάμνο από πουρνάρι, κρυφτηκε από πίσω, για να ιδεί τι θακανε ο γυρολόγος.

Εκείνος ο καμμένος, είχε μείνει ακίνητος, συγκινημένος από το φιλί, που του έδωσε ένα τόσο εύμορφο και μοσχοβολημένο κορίτσι, σαν λουλούδι!...

Επειτα από λίγα λεπτά, έσκυψε στο μαγαζάκι του, ταχτοποίησε τα μπουκαλάκια, τα βαζάκια, τις πίστες και τα άλλα μικροπράγματά του, σκέπασε το κασελάκι του, πέρασε από τον λαϊμό του, την δερμάτινη λωρίδα και τράβηξε πάλιν τον δρόμο του.

Πριν όμως προχωρήσει, κύτταξε τριγύρω του τα δέντρα, και τον όριζοντα, έσκυψε, άνοιξε μία τρύπα στη γη, έκοψεν ένα κάστανο και το έχωσε εκεί μέσα αφού το σκέπασε με χώμα. Και έπειτα εξακολούθησε τον δρόμο του, μέσα στις καστανιάς που είχαν κίτρινα φύλλα, τόσο κίτρινα, σαν να είχαν έρχοταν ο θάνατός τους.

Πόσες φορές ξαναπήγε στο μέρος εκείνο η Αρμάνδη! Ποτέ όμως δεν ξανασυνάντησε εκεί τον μικρό, τον γυρολόγο...

Κατά την άνοιξη παρατήρησε ένα μικρό πράσινο φυτό, μία μικρή καστανιά, που έβγαине από την γη, στο μέρος ακριβώς, που φίλησε τον γυρολόγο, για την σπασμένη ζαχαρένια πίπα. Θα ήθελε ασφαλώς το φυτό αυτό να υπενθυμίσει στην Αρμάνδη το φθινοπωρινό εκείνο δειλινό, που η άδωα καρδιά της συνεκοιμήθηκε με την καρδιά του νέου...

Η νέα έσκυψε και το φίλησε μ' αγάπη... χρόνια πέρασαν από την ημέρα αυτή...

Η Αρμάνδη μεγάλωσε. Κ' έγινε μεγάλη και όμορφη κόρη.

— Γνωρίζετε τι έγινε ένας γυρολόγος, που ονομαζόταν Έστερμάν; ρώτησε μία μέρα μερικούς πλανοδίους εμπόρους, που ήρθαν στο μέρος που καθότανε.

— Όλοι της απάντησαν:

— Όχι!

— Έν τούτοις όμως, μία εσπέρα του Οκτωβρίου, ένας άλλος γυρολόγος, που τον συνάντησε στο πάρκο, της είπε:

— Ο Έστερμάν; Μάλιστα τον γνώρισα... Ήταν εξαδελφός μου.

— Α!... τι άπέγινε;

— Απέθανε.

— Απέθανε;

— Μάλιστα, δεσποινίς. Είπε τώρα τέσσερα ή πέντε χρόνια, από τότε... Θέλετε τίποτα; Ένα βαζάκι πομάδας, μία δακτυλίδη, ένα μπουκαλάκι με μελάνη!

— Ω, όχι...

Πολλή ώρα, την εσπέρα εκείνη, έμεινε η Αρμάνδη κοντά στο αδύνατο της καστανιάς δένδρακι, που φύτρωνε στο μέρος, που φίλησε τον Έστερμάν...

Ήταν το δένδρο της άναμνησής, που πέρασε για πάντα! Για να προστάει, έκαμε γύρω του, ένα περιφραγμά από ξερά κλαδιά. Τώρα η καστανιά του Έστερμάν, ήταν μεγάλη, με πολλά φύλλα, είχε το μούδι ενός ανθρώπου. Ίσως την άνιψιν, που έρχεται, ν' άνθισσιν.

Αλλά κατά την άνοιξη η μεγάλες καστανιάς του πάρκου είχαν ανθρώπους να κρεμούν ένεικα φανάρια στους άκτινούς κλάδους. Η δεσποινίς Αρμάνδη είχε άρροβονιστεί την εσπέρα εκείνη μ' ένα νέο πλούσιο γαιοκτήμονα απ' εκεί τριγύρω. Δεν μπορούσε σ' όλη τη ζωή της να ζή μ' την άνιμνησιν του γυρολόγου, που τον αντίμασε μία φορά σαν ήτανε παιδί. Η Αρμάνδη πολύ πολύ αγαπιότανε από τον σύζυγό της. Και συχνά, όταν ο καίρις ήτανε καλός, τον έφερνε στο πάρκο. Τότε εκεί κάτω από τις γίγες τις καστανιάς, τα κόκκινα τα μάγουλά της, τα τόσο άνηθά, γεμίζανε από φιλήματα γλυκύτατα και άπαλάτατα.

Αλλά ένα εσπέρας, η Αρμάνδη, καθώς περνούσε κοντά στην μικρή και την αδύνατη την καστανιά, που δεν ήταν πιά ψηλή απ' το άνάστημα ενός ανθρώπου, απομάκρυνε το μάγουλό της και άφησε τον βραχιόνιο του συζύγου της:

— Ω! όχι εδώ! ψιθύρισε. Μή με φιλάς εδώ...

— Γιατί; ρώτησε ο σύζυγος έκπληκτος.

— Η Αρμάνδη έκλεισε τα μάτια της χωρίς ν' απάντησιν.

— Όταν τ' άνοιξε, διέκρινε κάτι λευκό, κάτι χυδαιτικό κι άμυρο που είχαν άνοιξει στην κορυφή της μικρής της καστανιάς, σαν άφανος έκρησας εύγλωττος...

Ήταν το πρώτο άνθος της!...

J. Rameaux

Ο ΝΤΙΝΤΕΡΟ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Σκέψεις και γνώμαι για το όμορφο φύλο)

— Πολλές γυναίκες προσέχουν έκπληξη για το πάθος, τη δύναμη και την οξύτητα που δείχνουν στον έρωτα και στη ζήλεια τους. Είπε, μπορεί να πη κανείς, όμορφα σαν τα Σερραφίμ του Κλοστέρν κι άπαισιες σαν τους διαβόλους του Μιλτάνος.

— Έχω ιδεί τον έρωτα, τη ζήλεια, την πόληνη, τον ένοισμό, σε τέτοιο βαθμό στη γυναίκα, που στον άνδρα, φαντάζομαι, πως δεν θα τον ιδώ ποτέ μου.

— Η ύποταξη της γυναίκας σ' έναν άνδρα που δεν της άρει, είπε γι' αυτήν μία σωματική τιμωρία.

— Αν ακούσετε καμιά γυναίκα να κατηγορή τον έρωτα και κανέναν άνδρα που την γραμμάτων να έξευτελίζει την έκτιμησιν και τη κρίσι του κοινού, αυτό σημαίνει ότι η πρώτη έχασε τα θέληγρά της και ο δεύτερος το ταλέντο του.

— «Συζητάτε άφροβα με τις γυναίκες, έλεγε ο Άγιος Γερώνυμος. Παραδέχονται άμέσως ότι τας λέτε γιατί είνε άγρόμματα. Σας άπαντούν μ' ευκολία γιατί είνε φλύαρες, κι' επιμένουν πολύ γιατί είνε πεισματάρεις».

— Υποκρίνονται τη μέθη του πάθους, όταν έχουν μεγάλο συμφέρον να σάς άπατήσουν.

— Η ύστερική γυναίκα στην νεότητά της, γίνεται θρησκομανής στη προχωρημένη της ηλικία.

— Πολλές όμως φορές ο ύστερισμός των γυναικών είνε ψευτικός. Σ' αυτόν όφειλονται και η ψευτοάποπειρά αυτοκτονίας...

— Γι' αυτό ο δήμαρχος της πόλεως Μιλέ εδήλωσαν κάποτε ότι η πρώτη γυναίκα που θ' αυτοκτονήσει θα έκτεθη ολόγυμνη στη δημοσία πλατεία! Κοτόπιν αυτού καμιά γυναίκα δεν ξανάπαψε με τον θάνατο.

— Η γυναίκες ύπόκεινται πάντα σε μία επιδημική άγριότητα το παραδειγμα της μίας που θα διαπάρη ένα έγκλημα παρασύρει και τις άλλες. Έτσι δεν έγκληματεί παρά η πρώτη. Η άλλες είνε άρρωστες.

— Γυναίκες, είσατε σαν τα μικρά παιδιά. Ολιβερές, άνησες, μελαγχολικές. Ζήτε δίπλα στους γονείς σας που άνησυχον όχι μόνον για την ύγεια σας και τη ζωή σας, αλλά άκόμη και για το χαρακτήρα σας. Η νεότης είνε η κρίσιμη στιγμή που ένα κορίτσι γίνεται, αυτή που θα μείνη σ' όλη της τη ζωή! Έξυπνη ή άνηση, μελαγχολική ή ζωρή, σοβαρή ή φλύαρη, καλή ή κακή.

— Αν έμεις έχουμε περισσότερο μυαλό απ' τις γυναίκες, αυτές έχουν περισσότερο ένστικτο από μας.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΜΕΣ' ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΤΟΥ ΖΟΡΖ ΚΑΖΕΛΑ

Μόλις βγήκαν έξω από τον κύκλο του ζωορρύφτος που έριχνε η μεγάλη λάμπα, άγκαλιαστήκανε γιατί θα χωρίζαν.

Την ασθάνθηκε ολόκληρη να τρέμει άπάνω στο στήθος του τα μεγάλα λυτά μαλλιά της έπεσαν ως τη ζώνη της.

Μιλούσανε σιγά, μέσα στο σκοτάδι, σαν να φοβόντουσαν να μη τους δη κανείς άγκαλιασμένους.

— Καλή άνταμωσι, Ζερμάν, της είπε και άμυρον να έχρη θάρρος.

Έκλειν τον κύταξε μ' ένα βλέμμα γιομάτο από αγάπη.

— Αν φοβούμαι, του άπήνησε, είνε γιατί ο σύζυγός μου θα έναγυρσιν. Σήμερα ήταν διαφορετικός από άλλους. Ποτέ μου, δεν τον είδα τέτοιον. Για πρώτη φορά σήμερα με ρώτησε, που πέρασα τις ώρες μου.

— Στη λέσχη, φυσικά, θα βρίσκεται τώρα;

— Ναί.

— Πηγαίνω εκεί κ' εγώ. Θα άπολαύσω την χασούρα του.

Την έσπρε έπάνω του και την φίλησε στο στόμα και έπειτα έφυγε και χάθηκε στο σκοτάδι.

Σαν έμεινε μόνη, έδιωξε τη θαλαμηπόλο της, μία κόρη γεμάτη πανουργία.

Η σιωπή ξανάπνευ βαρεί. Η λάμπα άρχισε να εβύνη και η Ζερμάν μπήκε στην ιδιαιτεγή της κάμαράς της, για να κοιμηθί.

***

Μέσα στην άδειαν αίθουσα, δεν φαινόταν τίποτα άλλο παρά η άντανάκλασις του φαναριού του δρόμου.

Έξαφνα ένα χέρι φάνηκε ν' άνασηκώνη απ' όσω τις κουρτίνες του παραθυριού και ένας άνδρας μπήκε απ' εκεί και πήδησε άπάνω στο μαλακό χαλί, όπου στάθηκε λίγο, άναποφράστως.

Ήταν ένας άνδρας παχύς, με πλατείς ώμους και χονδρά χέρια. Τα μαλλιά του βγαίναν από το κασέτο του, που ήταν κατεβαμένο ως τα μάτια. Στο λαϊμό του είχε ένα κόκκινο μεταξωτό μαντήλι. Έφριξε μία ματιά στην αίθουσα, και έπειτα με το κλεφτοφανάρο του έξήτασε τους πολυτελείς τάπητας και τα διάφορα πολυτιμα κομμοτεχνήματα των τοίχων.

Άνοιξε το μικρό χρηματοκιβώτιο του σπαιού κ' ύστερα έβγαλε με προσοχή τη μπλούζα του, και έξεδίλωσε από τη μέση του, ένα μικρό σχοινί. Τότε ήτυχε, σά νοκοκνήρη, άρχισε να μαζεύη ότι πολύτιμο ήταν εκεί μέσα. Το πρόσωπό του ήταν σοβαρό, όχι όμως και άνησυχό. Άμια το πακέτο έβγαλε μεγάλο, μέτρησε με το σχοινί την άπόστασι από το παράθυρο έως τον δρόμο, και κατόπιν άρχισε να το δένει.

Καθώς έκανε τον πρώτο κόμπο, ξαφνικά η πόρτα του βάθους άνοιξε και ευρέθηκε άπέναντι ενός ανθρώπου με επίσημο ένδυμα έσπεριδός, που τον έβλεπε κατάπληκτος και φοβισμένος, ένθ' ένα σήρο, που είχαν άναψει έσθυνεν, έπάνω στο λευκό του γάντι.

Δεν έδίστασε διόλου. Άρπισε το κλεφτοφανάρο του κάτω από μα πολυθρόνα, και μέσα στο σκοτάδι, που γέμισε πάλιν την κάμαρη είχτηκε και του βούλωσε το στόμα, με το κόκκινο μεταξωτό μαντήλι του, για να μη μπορεί να φωνάξη, ένθ' με τ' άλλο χέρι του έσφιγγε το λαϊμό.

Τότε άρχισε μία πάλη σιωπηλή και σύντομη.

Ο νεοεισελθών δέθηκε στην άκρη από το πάνο, ένθ' ο κλεφτής, σαν σιά, άρπαξε το πακέτο του και πήδησε στη διπλανή ταράτσα και έπειτα στο πεζοδρόμιο και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Ο δειμένος δεν μπορούσε να φωνάξη βοήθεια, γιατί το μεταξωτό μαντήλι έπνιγε τη φωνή του. Σκέφθηκε τότε ότι θα περνούσε όλη την νύχτα έτσι, δειμένος εκεί, σπικά και άνατριχιασέ ολόκληρος.

Ένα πράγμα άκόμα τον άνησυχούσε:

Τι ν' άπέγινε η γυναίκα του; Να κοιμάται στο πλαγινό δωμάτιο, χωρίς να καταλάβη τον

φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

Φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

Φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

Φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

Φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

Φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

Φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

Φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

Φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

Φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

Φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

Φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

Φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

Φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

Φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

Φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

Φύρατον μήπως ο κλεφτής μπήκε στην κάμαρά της.

κίνδυνο που πέρασε, ή μήπως ο κακοήγος εκείνος νιχτοκλέφτης, την χτύπησε, την πλήγωσε ή και την σκότωσε άκόμα;

— Αν την εύρισκε το πρωί, νεκρή!

Η σκέψις αυτή του έφερε κρύον ιδρώτα. Έστέναζε και άρχισε να κατηγορή τον έαυτό του, γιατί έμάλλωσε τη Ζερμάν.

Γιατί να πιστέψη, τα άνώνυμα τα γράμματα, που του έγραφαν ότι η Ζερμάν είχε φίλο και μάλιστα τον Ζάν Ζερβάλ; Τι τρέλλα!

Αν όμως αυτή τον έβλεπε το πρωί, έτσι γερά δειμένος, τι θα έλεγε για την κατασκοπεία του αυτή, που θέλησε να κίρη, μπαίνοντας κρυφά στο σπίτι του, για να την πιάνει!

Προσπάθησε να σάση τα δεσμά του, που έκοβαν το σώμα του, αλλά δεν έστάθη δυνατό...

Ξαφνικά το ηλεκτρικό κουδούνι άκούστηκε να χτυπάει στην πόρτα. Στον ήχο φάνηκε η Ζερμάν, που βγήκε, ξαλομένη άκόμη από τον ύπνο.

— Τι διάβολο, ο Λουδοβίκος ξέχασε πάλι το κλειδί του!

Τράβηξε προς την πόρτα, χωρίς να προσέξη ούτε στην κλοπή που έβαινε, ούτε στην αταξία των πραγμάτων, που ήτανε μέσα στην κάμαρη. Καθώς περνούσε, άγγιξε σχεδόν τον άνδρα της, που τον κρούαν τα παραπεταίσματα της γωνίας και είπεν έκπληκτη, καθώς άνοιξε την πόρτα και είδε τον Ζερβάλ να μπαίνει μέσα:

— Σείς, τέτοια ώρα εδώ;

— Ο Σάν είταν άφορς και τρέμανε τα χέρια του.

— Είσθε μόνη;

— Μάλιστα, αλλά τι τρέλλα πάλι είν' αυτή; Ένόμιζε πως είνε ο σύζυγός μου, που πιθανόν από στιγμή, σε στιγμή να έλθη.

— Για τον σύζυγό σας ήρθα να σάς πω. Είδα να βγαίνει απ' το παραθύρο σας ένας άνδρας φορτωμένος ένα δέμα.

Και έδειξε τα παραθυρόφυλλα, που είχαν παραβιασθεί.

— Θεέ μου! φώναξε η Ζερμάν.

— Τον είδα να βγαίνει με το δέμα στα χέρια. Γύριζα από τη λέσχη άνήσυχος, γιατί δεν είδα εκεί τον σύζυγό μου. Ήθελα λοιπόν να βεβαιωθώ, μήπως σε κατασκοπεύει. Τι άγόνια!

Επειτα είδα έναν άνδρα φορτωμένο να πηδά. Φαινότανε σαν δολοφόνο. Έτρεξα να τον πιάνω, αλλά έφυγε. Τότε άναγκάσθηκα ν' άνέβω. Δεν μπορούσα πιά να κρατηθώ. Φοβήθηκα για σένα...

Ανάγινε τη λάμπα και κύταξαν τρ γύρω τους.

Η αίθουσα είταν άνω—κάτω.

Η Ζερμάν έπρεσε άπονη στην άγκαλιά του Ζερβάλ.

— Ώχ Ζάν! Ζάν! φώναξε.

— Μην κάνεις έτσι, αγάπη μου, ήσυχάσε. Έγώ είμαι κοντά σου. Τι φοβάσαι;

Και την έφερε, σε όλες τις γωνίες της αίθουσής για να πεισθή ότι δεν είνα κανένας μέσα.

Αίσινης, κοντά στο παράθυρο, στη γωνία του πιάτον παρατήρησαν μία μάσα ανθρώπινη. Η Ζερμάν άφισε μία κραυγή και άγκαλιάσε τον Ζάν.

Ο Ζάν έγαμύλωσε τη λάμπα, αλλά όπισθοδρόμησε συμπαρασύρων και την Ζερμάν. Δειμένος, βλοσυρός, με τα μάτια γεμάτα από άδην και λύσσα, ο σύζυγος τους έβλεπε, ξεσχίζοντας με τα δόντια του, την άκρη του μεταξωτού μαντηλιού που τον έπνιγε, δειμένον καθώς ήτανε εκεί κοντά στο πιάνο...

Ζορζ Καζέλα

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΡΙΑ

Ο Χίρης.— Η γυναίκα μου είνε ένας άγγελος.

Ο Μίρης.— Εσθραφός! Και ποτέ πέθανε;

***

Ο Θεοφάνης.— Φίλε μου, στη σπηγή του θανάτου είχες τελεία άποψή;

Ο Ηρόδοτος.— Μά με τέτοιο μισθό που μοιράζεται δεν άξίζει τον κόπο να πεθάνη κανείς.

***

Εκείνος.— Είμαι όμορφα, είσαι θελκτική, είσαι χαριτωμένη, κρύμα όμως που είσαι... γυναίκα μου!

***

Ο Δικαστής.— Και γιατί άγκαλιέταιτε το Λουδίνον;

Ο Κλέφτης.— Μά αφού δεν μπορούσα να το πάρω μαζί μου;

***

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΒΡΑΔΙΝΕΣ ΟΡΕΣ»

Του Emile Verhaeren (*)

I

Είπε η Ώρα η καλή που ανάβει η λάμπα: "Όλα είνε τόσο ήσυχα και τόσο γλυκά άποψε, κ' η σιωπή είνε τέτοια που θ' άκουγες φρεσά να πέφτουν."

Είπε η Ώρα η καλή, που ανάλαφρα ξερχεται η πολυαγαπημένη, σαν τον καπνό η σαν την αύρα, ανάλαφρα, άδουλευτα. Δε λείπει τίποτε στην άρχή... Τη νοιώθω όμως... Τη νοιώθω να ζυγώνει και τη φιλώ μέσα στα μάτια της.

Είπε η Ώρα η καλή που ανάβει η λάμπα... "Η Ώρα που οι πόθοι της αγάπης μιάς δλόκληρης ημέρας, ανεβαίνουν από το βάθος της βαθειάς και διάφανης καρδιάς μας..."

"Η αγαπημένη μου μου μιλάει για πράγματα τόσο απλά: για τον καρπό που εδύναζε στον κήπο, για το λουλουδί που άνοιξε μέσα στην πρόοινη χλόη..."

"Η σκέψη μου δλν είνε πειά ο' αυτή... Άκουμπώ το κεφάλι μου στον ώμο της και σιωπώ..."

II

Τα πεθαμένα φιλήματα των περασμένων χρόνων έβαλαν τη σφραγίδα τους στο πρόσωπό σου, και, κατ' από την άγρια και θλιβερή προή του χρόνου, πολλά ροδά, από την όμορφη σου, έχοννε μαραθεί.

Δε βλέπω πιά το στόμα σου και τα μεγάλα σου τα μάτια να λάμπουνε οα γιορτινή αδηή, ούτε και να γαργαλίζουν το κεφάλι μέσ' στο σιχτό και δλόμαντρο περβόλι των μαλλιών σου.

Τ' αγαπημένα χέρια σου που άπόμειναν τόσο γλυκά, δέν ερχόνται πιά, όπως πρώτα, γιομάτα φώς στην άκρη των δαχτύλων, να μου χαϊδεύουνε το μέτωπο, σαν τους άφροδες μέσ' στην αδηή.

"Η νέα και φρέσκη σάρκα σου, η σάρκα που όλο την εδωχά απ' τις σκέψεις μου, δέν έχει πιά την καθαρή φρεσκάδα της φροσιάς, κι' ούτε τα χέρια σου είναι πια σα φωτεινά κλωδάκια."

"Όλα πέφτουν, αλλοιμονο! κι' αδιόκοπα μαραινονται... Όλα έχοννε αλλάζει πιά, άκόμα κι' η φωνή σου" το σώμα σου έβούλιαζε οα μιά μεγάλη άσπίδα αφηνώντας άπάνω του να πέσουν οι θρίαμβοι της νείτης.

Μα όσotόσο η θερμή καρδιά μου, σου το λέει: Τι με νοιάζει για τα χρόνια που μέρα με τη μέρα βαρύνουν, άφου έξω δει τίποτε στον κόσμο ο δέν θα ταράξει ποτέ τη θεία ύπαρξή μας, κι' δει η ψυχή μου είνε πολύ βαθειά για να κρατιέται άκόμα η άγάπη από την όμορφη."

III

Μου είχες πεί, μιά τέτοια βραδιά, τόσον ώραία λόγια, που χωρίς άλλο τάνθη που έγενναν προς έμάς, μιάς αγαπησαν ξαφνικά και ένα μέσος ο' όλα, για να μιάς άγγίζει και τους δύο, έπεσε στα γόνατά μας.

Μου μίλαγες για τα χρόνια που θα ρθούν... Άκόμα μου λέγες πως όταν θ' άντιχόρη πένθημα το σήμαντρο της μοίρας, δε ν' αγαπιόμαστε άκόμα αν και νοιώθοντας πως γεργάμε.

Σάν μ' άγκαλιά άγαπημένη μ' έσφιγγαν η φωνή σου και η καρδιά σου φλόγιζε την καρδιά μου, έτσι που θα μπορούσα άφοβα να ιδώ ν' άνοιγουν μπρός μου οι δρόμοι οι πολύπλοκοι που πάνε προς τον τάφο...

Μετάφρ. Ευάγγελου

(1) Ο Όλιβιους Βερνάρν είνε ένας από τους μεγαλύτερους ποιητές του αιώνός μας, αν όχι ο μεγαλύτερος. Βέλος την καταγωγή πέθανε το 1916 ο' ένα αιθερογενικό δυσενχίμα στη Γαλλία. Το έργο του είνε τεράστιο, περνάει τους τριάντα τόμους. Οι «Βραδινές Όρες» καθώς και οι «Πρωινές Όρες» είνε άφιερωμένες στη γυναίκα του. Σ' εκείνη που ζει στο πλευρό μου, όπως λέει κι' ο ίδιος στην αφιέρωσή του.

ΣΤΙΧΟΙ

Το στοματίκι εδάγκωνε και το χιονάτο στήθος γοργά ανεβοκατέβαινε στην Ώρα την θερμή, και ξαναμμένο απ' τη γλυκειά επιθυμία το αίμα τα χείλη και τα μάγουλα πορφύρωνε με όρμη.

Κι' όταν τα χέρια επέρασαν απ' το λαιμό μου γύρω, τόσο ο φτωχός έμέθυνα απ' των φιλιών το μύρο, που είπα την Ώρα που έβλωνα στο άγκάλιασμα το πλάνο: «Σε τέτοια επόθησα φρονιά να πέσο να πεθάνω!»

Στέφ. Δάφνης

ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

"Όταν ο καιρός είνε ψυχρός, μη λημονάτε ν' άπολυμαίνετε συχνά τους ρωθωνοφόρους σας. Είνε το καλλίτερο μέσον ν' άποφύγετε την γρίππη, τον βρογχίτιν και τα τούτων παραπλήσια. Προς τούτους, θέτετε συχνά, οε κάθε ρώθωνα μιά σιρόνα έλαίου «resorcinée au centime»."

***

Κυρίες μου, θέλετε ένα πρωτότυπο γύναισμα; Έ, τότε, τραγουδάτε!

Το τραγούδι είνε το άληθινό σπόρ, που αναπτύσσει τους μύς του θώρακος και αυξάνει την εύκολία της άναπνοής.

***

Σάν περάσει το πενήντα χρόνια, προσέξτε τις τροφές ποθ. Είνε το μυστικό, της ζωής σας πλέον.

Άποφύγετε όσα έχοννε τοξίνες. Μη κοουράζεστε τα όργανα του σώματός σας, με άπηρεσιές στις όποιες είνε δόνατο ν' άνθίσουν.

"Η καρδιά σας, τα νεφρά σας, το σπέντι σας είνε όπως και εσείς. Έργάζονται πολύ, όταν είνε νέα, μα θέλουν να ήσυχάσουν, όταν γεράσουνε."

***

Το παχύ ζουμί δέν είνε θρεπτικό. Άλλά βοηθά την χώνευση των άλλων τροφών, που έρχονται, ως δευτερεύουσα.

***

Τα μύδια είνε επικίνδυνα, κλείνουν μέσα στη νόστιμη τιν σάρκα τους, ένα άλκαλοειδές, την «Μουσιολοζίνη». Προσέχετε λοιπόν να είναι φρέσκα...

***

Πηγαίνετε να οας εξετάσει ο γιατρός, όταν εισθε ύγιεις. Κάθε χρόνο, να υποβάλλεστε οε μιά εξέταση. Σε κάτι μικρο-τίποτε, οε κάτι έλαφρά και άνεπαίθητα συμπτώματα, ο έπιστήμων, θ' ανακαλύψη το κακό που ένεδρεύει στο σώμα της ζωής σας, και θα οας κάρη να πάρετε έναν άλλον δρόμο.

***

Αυτές είνε η μεγαλύτερες άπηρεσιές του γιατρού, εσέρετε τα μεγάλα θεραπευτικά άποτελέσματα των λουτρών.

***

Διευκολύνουν την διορηκτικότητα, με άλλους λόγους την εξαγωγή των τοξινών, χαλαρώνουν την θερμοκρασία, φέρνουν ύπνο γλυκό, και δίνουν το μέσον στο δέννα να ξαναγεννηθί, να ξαναεισώση.

***

Νεαρές μύτερες που βυζαίνετε τα παιδιά σας, μην τρώτε ποτέ σπαργγιά. Στερεώνουν πολύ το γάλα.

***

Μην φοβείσθε ποτέ τις νευρικές, κρίσεις, όσο οξείες και άπότομες και αν είνε. Χτυπήσατε το πρόσωπο του δονητούς, με μιά πετοία βρεγμένη με κρύο νερό, διώξτε από το γυνώρ του, τους περιέργους και προ παντός, μην μεταχειρίζεστε αλδέρη.

***

"Η πεζοπορία είνε ένα σπόρ, για τους ώριμους άνδρας. Όταν θέλετε να βαδίσετε χωρίς effort και χωρίς να κουρασθήτε, μην πηγαίνετε ποτέ, όσο σιγά και αν περιπατείτε, εναντίον του άνέμου που φυσά."

***

Μην άνοίγετε το στόμα σας, όταν περιπατάτε. "Η... α ε ρ ο φ α γ ί α", να την πουμε έτσι, κάνει το στομάχι άσθενικό.

***

"Ενα φυσικό βρέφος, πρέπει να κάρη τα πρώτα του βήματα, μεταξυ του δωδεκάτου και δεκάτου τετάρτου μηνός της ηλικίας του. Αυτό είνε ένα άξίωμα, που όλος ο κόσμος πρέπει να το γνωρίζει. Κάθε άρροπορία, από την άνω χρονολογία δείχνει ότι το παιδί αυτό, φυσιολογικώς, δέν είνε και πολύ καλό."

***

Το φώς του ήλιου είνε μέγας παραγωγός της ύγείας. Αι άκτινες του ήλιου, χημικώς επιδράσας, σκοτώνουν τα μικρόβια. Μιά παροιμία λέγει:

— Όπου μπαίνει ο ήλιος, δέν μπαίνει ο γιατρός.

***

Κάθε ηλικία έχει ιδιαίτερα ύγιεινή. Εκείνο που είνε καλό δια τον νέο, είνε όλέρηο για ένα γέρο. Ένας νέος βαστιέται πειά καλή εάν υπερουίζεται, ένας γέρος μιάς άποσιρετά, αν παραφάγει.

***

Μάθετε να άπορύττεσθε. Καθαρίζετε κάθε ρώθωνα χωριστά, κι' έτσι δέν διατρέχετε τον κίνδυνο, ξαφνικά και χωρίς να το φαντάζεσθε, να κοφασθήτε.

***

Dr André Thibault

"Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,"

***

Μάθετε να άπορύττεσθε. Καθαρίζετε κάθε ρώθωνα χωριστά, κι' έτσι δέν διατρέχετε τον κίνδυνο, ξαφνικά και χωρίς να το φαντάζεσθε, να κοφασθήτε.

***

Dr André Thibault

"Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,"

***

Μάθετε να άπορύττεσθε. Καθαρίζετε κάθε ρώθωνα χωριστά, κι' έτσι δέν διατρέχετε τον κίνδυνο, ξαφνικά και χωρίς να το φαντάζεσθε, να κοφασθήτε.

***

Dr André Thibault

"Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,"

***

Μάθετε να άπορύττεσθε. Καθαρίζετε κάθε ρώθωνα χωριστά, κι' έτσι δέν διατρέχετε τον κίνδυνο, ξαφνικά και χωρίς να το φαντάζεσθε, να κοφασθήτε.

***

Dr André Thibault

"Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,"

***

Μάθετε να άπορύττεσθε. Καθαρίζετε κάθε ρώθωνα χωριστά, κι' έτσι δέν διατρέχετε τον κίνδυνο, ξαφνικά και χωρίς να το φαντάζεσθε, να κοφασθήτε.

***

Dr André Thibault

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΒΡΑΔΕΙΑ

TOY GUY DE MAUPASSANT

"Η Ίωάννα ήθελε να πάρη τον εξάδερφό της, τον Ίάκωβο. Έγνωνόσαν από μικρά παιδιά κι' ο έρωας άναμεταξυ των δέν είχε τις έπισημες διατυπώσεις, που πέρνει γενικώς για τον άλλο κόσμο. Είχαν άνατραφεί μαζί κι' αγαπιόντουσαν χωρίς καν να το άποπεινόνται. Το κορίτσι, που φιλάρεσκο, έκανε μωρικές άδωδες έρωτοτροπίας στο νέο, τον εύρισκε νόστιμο, καλό παιδί. Κι' όσες φορές τον έβλεπε τον φιλούσε με δλν την καρδιά της, αλλά χωρίς άνατριχίλα, χωρίς εκείνη τη φρικίαση που διατρέχει δλν τη σάρκα από την κορφή ως τα πόδια."

Έκείνος διαλογιζόταν άφελόστατα: «Χαριτωμένη είνε η ξαδέσφηλά μου! Και την έσολογίζετο με την όρμηφτην εκείνη συγκίνησι που κάθε νέος νοιώθει για μιά νόστιμη κόρη. "Η σκέψεις του δέν πηγαίναν παρακεί."

Έπειτα, μιά ημέρα, η Ίωάννα άκουσε τυχαίως τη μπτέρα της να λείπει στη θεία της Άλβέρτη:

— Σε βεβαίω δει γρήγορα θ' αγαπιούθην από τα παιδιά. Να σου πω την άλήθεια. Για μένα ο Ίάκωβος είν' ο γαμπρός που άνιερτοσουα."

Άμέσως απ' την ημέρα αυτή η Ίωάννα άρχισε πιά, να λατρεύη τον εξάδερφό της έβγαίναν μαζί στον κήπο.

Έκεί κοκκινίζε όταν τον έβλεπε γονατιστό μπροστά της και το χέρι της έκρεμε, οάν άγγιζε το χέρι του.

Χαμύλωνε τα μάτια της, οάν αντίκρυζε το βλέμμα του, και αντί να τον φιλή αυτή, έκανε κάθε τρόπο για να την φιλή εκείνος."

Έκείνος ένοιωσε τέλος τι συμβαίνει και οε μιά ψυχική όρμη γεμίστη από ικανοποιημένο έρωτικό και άληθινή άγάπη, άγκάλιασε την εξάδερφή του σιχτά και της είπε:

— Άχ! Πόσο ο' αγαπώ!...

Από αυτήτην ημέρα δέν έκαναν άλλο τίποτα, παρά να έρωτοτροπούν οάν τα γυνώνια, να μιλάνε μυστικά, και ν' ανακαλύπτουν τα άγνωστα και μυστικά του έρωτος, που η προσηγομένη οικειότης των δέν τα είχε καταλάβει.

"Η δού μπτέρες και η άδερφή τους η Λιζόν, άπέρλεπαν με μεγάλες έλπίδες και συγκίνησι οάν έρωτα αυτόν. "Η θεία Λιζόν, η μεγάλη γεροντοκόρη, ιδίως, φαινότανε πολύ συγκινημένη που τους έβλεπε. Αιδή ήταν μιά γυναικούλα, που μισούσε λίγο. Δέν την πρόσεχε κανείς στη συντροφιά, φαινότανε μοναχά οάν καθόντουσαν να φάνε και έπειτα άνέβαινε επάνω στο δωμάτιό της, όπου και κλεινότανε. "Ηταν καλολάβη, η ματιά της ήταν γλυκή, γεμάτη καλοσύνη και παρρημοναί και δέν την έλογόριαζιν στην οικγένεια, σχεδόν, όπως δόλου."

"Η δού άδερφές της, όσαν χήρες και είχαν μιά καλή στην κοινωνία τους. Τη θεία Λιζόν την θεωρούσαν για κάτι τι άσημαντο και την μεταχειρίζοντουσαν με μιά αδιόκριτη οικειότητα που σέπαζε ένα είδος καλωσύνης, περιφρονητικώς."

Το παιδί δέν άνέβαιναν ποτέ, να την φιλήσουν στο δωμάτιό της.

Μόνον η Ιππρέτρια έμπαιναν εκεί, όσες φορές την έστελναν να την εδοποιήσουν, δει θέλουνε κάτι να της πούν. Μόλις έέσανε που ήταν η κάμαρή της, εκείνη η κάμαρα, μέσα στην οποία περνούσε μοναχή, δλν την άτυχη ζωή της. Δέν έπιανε καθόλου για αυτή, δέν την συλλογίζεταν κανένας. "Ησαν ένα από τα όντα εκείνα που ζούν χωρίς να θεωρούν, που παραμένουν άγνωστα, άκόμα και στους ανθρώπους του σπιτιού των, και των όποιων ο άνάτος δέν άνοίγει κανένα κενόν στο σπιτι...

Περπατούσε πάντοτε με μικρά και σιγανά βήματα, οα να φοβόταν να μη κάρη κρότο, να μη σκονιάψη πουθενά. Τα χέρια της φαινότανε οάν να ήταν καμωμένα από βαμβάκι, όρμη μεταχειριζόταν δει άγγιζε. "Όταν έλεγαν η θεία Λιζόν, αυτές η δού λέξεις δέν έφερναν καμιά σκέψη στο πνεύμα κανέναν. "Ηταν οάν να έλεγαν π. χ. η «σαγιέρα» ή η «χαλαρίερα»."

Η σκόλα η Λούτα ήταν βέβαια πιά σημαντική προσωπικότης στο σπιτι. Την χείδαν άκαταπαύτως και τις έλεγαν:

— Λούτα μου! Λουτούλα μου!

Θα την θρηνούν ν άπείρως περισσότερο απ' τη θεία Λιζόν, την έρημη και άγλόκατη, αν φορούσε."

Το έαρ, όφιμο, κείνο το έτος, έφτασε άπότομα. Άνοιξαν

συγχρόνως τα φύλλα κ' έξέχσαν παντού την εύχρηστη χαϊ-δευτική της άνοιξέως όρμη.

Έπειτα, ένα άπόγευμα, ο ήλιος νικηφόρος έήρανε την ύγρασία και ξαπλώθηκε ο' όλο το κάμπο φωτοβόλος και γέμισε χρυσόφι την έξοχή. Τα πουλιά έρωτευμένα έπετούσαν και καλούσε όνα τ' άλλο. "Ο Ίάκωβος και η Ίωάννα γεμάτοι από πόνοικη εύδαιμονία, αλλά πιά δειλοί από άλλες φορές, άνήσυχτοι από νέα σκιοτήματα που τα αισθάνοντο μέσα στον οργανισμό τους, μαζί με των δένδρων και των φυτών τον όργασμό, είχαν μείνει δλν την ημέρα πλάι-πλάι, ο' ένα σκαμνάκι, έξω από την πόρτα της επαύλειος, μη τολμώντας ν' άπομακρυνθούν μόνοι και κινδυνεύοντας συλλογιόμενοι εκεί κάτω, στην στέγνα, όπου οι κύνες κυνηγιόντουσαν."

Έπειτα το βράδυ, μετά το δείπνο, οι δύο νέοι άκουμπιόμενοι στο παρθένο μισόσανε σιγά-σιγά, οκαρφαλώνοντας στους κλάδους και προχωρώντας στον σούτανό, άνάμεσα στ' άστέρια.

Οι δύο νέοι μεθυσμένοι από την τρυφερή γλυκύτητα της νύχτας, έβγαίνανε σιγά-σιγά και περπατούσανε άπάνω στο χιόνι προς τα φεγγαρόλα νερά της στέγνας."

"Όταν τελείωσαν το τακτικό πικέτο η δού μπτέρες, ένύστα-ξαν και έέλλοσαν να κοιμηθούν."

— Πρέπει να φωνάσουμε και τα παιδιά, είνε η μιδ.

— Καλέ άφισέ τα, να διασκεδάσουν. Είνε τόσο ώραία, έξω η βραδεία, είνε η άλλη, άφου κότταζε από το παρθένο. Άς τα περιμένει η Λιζόν. "Ε, Λιζόν;

"Η γεροντοκόρη έόκησε και παραπονεμένα μιλία της και άπάντιος άμύσως:

— Βέβαια, τα περιμένα έγώ. "Η δού άδερφές έπήγαν στο κρεβάτι τους.

Τότε η Λιζόν, σπκώθηκε κι αυτή, άφισέ άπάνω στην πολυθρόνα το έργοχείρό της, και πήγε κι' άκούμπισε στο παρθένο.

Τα δύο παιδιά έπήγαν και έρχοντο άκατάπαυστα σιγά-σιγά, από την στέγνα στο παρθένο και από το παρθένο στη στέγνα.

"Έξαφα όμως άρχισε να πέσει η νυχτερινή όροση και αισθάνθηκαν έλαφρά σιγνή...

— Πάμε μέσα πικέιν εκείνη. — Πηγαίνουμε...

"Όταν μπήκαν στην αίθουσα, η θεία Λιζόν, είχαν άρξήσει πάλιν το πλέξιμό της. Είχε σκίψει πολύ επάνω στο έργοχείρο και τ' άδύνατο της δάχτυλα, σιγότερμαν. "Η Ίωάννα έπλοίασε κοντά της και της είπε:

— Θεία, τώρα θα κοιμηθούμε. Εκείνη γύρισε και την κούταξε. Τα μάτια της όσαν κόκκινα, όσων να είχε κλάψει. Άλλά τα παιδιά δέν πρόσέξαν. "Ο Ίάκωβος παρατήρησε τότε, ότι τα γόνατά της άγαπημένης του, όσαν βρεγμένα. Άμέσως έκαράνθηκε και την έρώπησε με καλήν περιποίηση μεγάλα.

Μήπως κορώσανε τα ποδαράκια μου; Έαγνικά τότε, τα δάχτυλα της θείας, κάθανε έναν τέτοιο σπασμό, που το έργοχείρο της έφην' απ' τα χέρια και το κορβόρι κούλησε στο πάτωμα. Σκέπασε τότε το πρόσωπό της, με τα χέρια της και άρχισε να κλαίη άσυγκράτητα.

Τα δύο παιδιά έτρέσανε κοντά της:

— Τι έχεις, καλέ, θεία! Έ; Τι έχεις; Γιατί κλαίς; Τότε η γεροντοκόρη τραβήισε, προς την Ίωάννα, με λογμούς: — Τίποτε!... γά... έπειδή σου είνε για τα ποδαράκια σου... Έμένα της χαμμένης, ποτέ, ια ποτέ, δέν που είνε κανείς τέτοια γλυκά λόγια... Ποτέ... ποτέ... ποτέ...

Γιού ντε Μαυασσάν

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν τόμοι των Γαλλικών περιοδικών «Nouvelle Revue Française», «Les écrits Nouveaux», «Merveille de France» και «Mille Nouvelles Nouvelles» και άποικονήποιτε άλλων ξένων και έλληνικών περιοδικών. Πληροφορία σταδ γραφεύμας.

Το έαρ, όφιμο, κείνο το έτος, έφτασε άπότομα. Άνοιξαν

συγχρόνως τα φύλλα κ' έξέχσαν παντού την εύχρηστη χαϊ-δευτική της άνοιξέως όρμη.

Έπειτα, ένα άπόγευμα, ο ήλιος νικηφόρος έήρανε την ύγρασία και ξαπλώθηκε ο' όλο το κάμπο φωτοβόλος και γέμισε χρυσόφι την έξοχή. Τα πουλιά έρωτευμένα έπετούσαν και καλούσε όνα τ' άλλο. "Ο Ίάκωβος και η Ίωάννα γεμάτοι από πόνοικη εύδαιμονία, αλλά πιά δειλοί από άλλες φορές, άνήσυχτοι από νέα σκιοτήματα που τα αισθάνοντο μέσα στον οργανισμό τους, μαζί με των δένδρων και των φυτών τον όργασμό, είχαν μείνει δλν την ημέρα πλάι-πλάι, ο' ένα σκαμνάκι, έξω από την πόρτα της επαύλειος, μη τολμώντας ν' άπομακρυνθούν μόνοι και κινδυνεύοντας συλλογιόμενοι εκεί κάτω, στην στέγνα, όπου οι κύνες κυνηγιόντουσαν."

Έπειτα το βράδυ, μετά το δείπνο, οι δύο νέοι άκουμπιόμενοι στο παρθένο μισόσανε σιγά-σιγά, οκαρφαλώνοντας στους κλάδους και προχωρώντας στον σούτανό, άνάμεσα στ' άστέρια.

Οι δύο νέοι μεθυσμένοι από την τρυφερή γλυκύτητα της νύχτας, έβγαίνανε σιγά-σιγά και περπατούσανε άπάνω στο χιόνι προς τα φεγγαρόλα νερά της στέγνας."

"Όταν τελείωσαν το τακτικό πικέτο η δού μπτέρες, ένύστα-ξαν και έέλλοσαν να κοιμηθούν."

— Πρέπει να φωνάσουμε και τα παιδιά, είνε η μιδ.

— Καλέ άφισέ τα, να διασκεδάσουν. Είνε τόσο ώραία, έξω η βραδεία, είνε η άλλη, άφου κότταζε από το παρθένο. Άς τα περιμένει η Λιζόν. "Ε, Λιζόν;

"Η γεροντοκόρη έόκησε και παραπονεμένα μιλία της και άπάντιος άμύσως:

— Βέβαια, τα περιμένα έγώ. "Η δού άδερφές έπήγαν στο κρεβάτι τους.

Τότε η Λιζόν, σπκώθηκε κι αυτή, άφισέ άπάνω στην πολυθρόνα το έργοχείρό της, και πήγε κι' άκούμπισε στο παρθένο.

Τα δύο παιδιά έπήγαν και έρχοντο άκατάπαυστα σιγά-σιγά, από την στέγνα στο παρθένο και από το παρθένο στη στέγνα.

"Έξαφα όμως άρχισε να πέσει η νυχτερινή όροση και αισθάνθηκαν έλαφρά σιγνή...

— Πάμε μέσα πικέιν εκείνη. — Πηγαίνουμε...

"Όταν μπήκαν στην αίθουσα, η θεία Λιζόν, είχαν άρξήσει πάλιν το πλέξιμό της. Είχε σκίψει πολύ επάνω στο έργοχείρο και τ' άδύνατο της δάχτυλα, σιγότερμαν. "Η Ίωάννα έπλοίασε κοντά της και της είπε:

— Θεία, τώρα θα κοιμηθούμε. Εκείνη γύρισε και την κούταξε. Τα μάτια της όσαν κόκκινα, όσων να είχε κλάψει. Άλλά τα παιδιά δέν πρόσέξαν. "Ο Ίάκωβος παρατήρησε τότε, ότι τα γόνατά της άγαπημένης του, όσαν βρεγμένα. Άμέσως έκαράνθηκε και την έρώπησε με καλήν περιποίηση μεγάλα.

Μήπως κορώσανε τα ποδαράκια μου; Έαγνικά τότε, τα δάχτυλα της θείας, κάθανε έναν τέτοιο σπασμό, που το έργοχείρο της έφην' απ' τα χέρια και το κορβόρι κούλησε στο πάτωμα. Σκέπασε τότε το πρόσωπό της, με τα χέρια της και άρχισε να κλαίη άσυγκράτητα.

Τα δύο παιδιά έτρέσανε κοντά της:

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΩΝ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

ΟΤΑΝ

αισθάνεσθε ναυτίαν
καὶ αἱ τροφὴ αἴας
προκαλοῦσιν ἀηδίαν,
ἢ αἰσθάνεσθε ζαλάδες
καὶ ἔχετε ξυνίλες καὶ
ἀκανονίστους κενώσεις

ΒΕΒΑΙΩΣ

ὕπολκνθάνει κάποιαν
ἀσθένειαν μέσῃ σας.

ΛΑΜΒΑΝΕΤΕ

κάθε πρωὶ μιὰ κουταλιά
Μαγνησίας Σ. Πελλεγρίνο.

Θ' ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΗΤΕ

καὶ θὰ προλάβετε
τὸ κακόν.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ἀπὸ τὸν Φαρμακοποιὸν σας
τὴν γνησίην ΜΑΓΝΗΣΙΑΝ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ, μετὰ τὴν εἰκόνα
τοῦ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΟΥ καὶ τὴν
ὑπογραφήν PRODEL.

ΜΟΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ
LABORATORIO CHIMICO-FARMACEUTICO MODERNO
TORINO

Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Εὐριπίδου 6. — ΑΘΗΝΑΙ

3
ΑΡΕΤΑΙ
ΘΑΥΜΑΣΙΑΙ

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ
ΔΡΟΣΙΖΕΙ
ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

